

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 9 Νοεμβρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 50

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ Τ' ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Σὺν ἔφτασε στὸ Κεφαλόδρουσο στυ-
μάτησεν ἡ συνοδεία μετὰ τὴν χτυπημένην.
Ἀκούμπησαν χάμω τὸ στρωσίδι
ἀπὸ χλωρὰ κλαδιὰ μετὰ τὴν ἀρχόντισ-
σα πᾶν πλάγιασμένην καὶ ἔτρεξαν νὰ
φέρουν δροσερὸ νερὸ ἀπ' τὴν πηγὴν
νὰ πλύνουν τὰ λαβωματιῆς τῆς. Ἀ-
σάλευτη σὰ πεθαμένη, μετὰ σφαλιστὰ
τὰ μάτια ἦσαν ξαπλωμέ-
νη ἡ Ἀκυλίνα, ἡ νιοπαν-
τρη ἀρχόντισσα. Μισά-
νοιχτα καὶ μαραμένα τὰ
χεῖλια τῆς σὰ νὰ τᾶγγι-
ξεν ὁ χάρος καὶ ρούφηξε
τὴν δροσιὰν τῆς. Ὀλό-
χλωμα τὰ μάγουλά τῆς
σὰ τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸ
ξεροδόρι μαραμένα. Κου-
ρέλια ματωμένα γέννησαν
τὰ πλουμιστὰ τῆς ροῦχα,
τ' ἀσημοκέντητα, ποὺ τᾶ-
φευον ἀπὸ τὴν Βενετιά ὁ
καλὸς τῆς. Ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ ἀπ' τὸ γόνατο τὸ αἷμα
δὲν ἔπαυε νὰ τρέχῃ.

Καὶ ὁ ἄντρας τῆς, ὁ
ἀρχοντας Φραντζέσκος
μετὰ χαμηλωμένο τὸ κε-
φάλι πῆγε καὶ στάθηκεν
ἀπάνωθι τῆς. Ἐβγαλε τὸ
φτερωτὸ καπέλλο του καὶ
τὴν κοίταξε δίχως νὰ μι-
λᾷ τραβώντας ἀδιάκοπα
τὸ ξανθὸ τοῦ γένι. Ἡ συμ-
φορὰ ἡ ἀλόγιαστος τοῦ
σφάλῃσε τὸ στόμα. Μή-
νας δὲ πέρασεν ἀπὸ τὴν
μέρα ποὺ παντρεύτηκαν.
Καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο τοὺς
τόσο μεθυσμένοι ἀπὸ εὖ-
τυχία, ποὺ μαύρη σκέψη
στὸ μυαλό τοὺς δὲ χω-
ροῦσε. Καὶ ἦσαν τόσο χα-
ρούμενος ὁ ἀρχοντας σὴν
μέρα τὸ πρῶτ' ἐπὶ φύγουν

ἀπ' τὸ κάστρο τῆς Κερήνειας γιὰ τὸ
Παλαῖκιο ποὺ τοὺς εἶχαν καλεσμέ-
νους, ποὺ σκόρπισε φλουριὰ στὸς ὑπη-
ρέτες καὶ χάρισε δυὸ πουγγιά στὸ μο-
ναστήρι τὸ Φράγκικο καὶ, γιὰ τῆς
Ἀκυλίνης τὸ χατήρι, ἄλλο ἓνα στὴν
ἐκκλησιὰ τῶν Χριστιανῶν. Σὰ στὸ
ξωπόρτι φάνηκεν χαμογελώντας ἡ
γυναῖκα τοῦ ἡ ἀγαπημένη τοῦ φάνη-
κε σὰ νὰ τοῦ χάρισαν δόλκα καὶρο βα-
σίλειο καὶ ἔτρεξε ὁ ἴδιος τ' ἄλογο

νὰ τῆς φέρῃ καὶ μπροστὰ τῆς γονά-
τισε στὸ πόδι τοῦ νὰ πατήσῃ γιὰ ν'
ἀνεβῇ στὴν σέλλα. Αὐτὸς ποὺ ἀπ' τὴν
περηφάνειαν τοῦ μήτε τὰ φρύδια τοῦ
κινεῖτο, σὺν οἱ διαβάτες ἔσκυβαν
μπροστὰ τοῦ μετὰ βγαλμένα τὰ σκου-
φιά, καὶ μετὰ σέβας παρὰ στεκαν ὡς νὰ
προσπεράσῃ.

Καὶ σὺν ἦσαν νὰ ξεκινήσουν δὲν
ἄφισε τοὺς καθαλλάρηδες ποὺ γιὰ
συνοδία τοῦ ἔδωκεν ὁ ἀρχοντας
τῆς Κερήνειας σιμά τοὺς
νὰ ἀκολουθοῦν. Μπροστὰ
τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε γιὰτὶ
ὁ ἴδιος ἤξερε τίς στρατὲς
καλύτερα ἀπ' αὐτοὺς. Ἄν
εἶχανε μιλιὰ τὰ λούλου-
δα τοῦ κάμπου καὶ τοῦ
βουνοῦ τ' ἀγροδότανα, μετὰ
τ' ὄνομά τοῦ θὲ νὰ τὸν
ἐκραζαν γιὰτὶ τὸν ἤξεραν
ἀπ' τίς φορὲς ποὺ πέρα-
σε. Καὶ γυρίζοντας στὴν
Ἀκυλίνα τῆς εἶπε μετὰ κα-
μάρι :

— Ἀς μείνουμε μονά-
χοι μας οἱ δύο μας μετὰ τὴν
χαρὰ μας. Σὺν εἰμ' ἐγὼ
στὸ πλάϊ σου ἀνώφελη
θὰ σοῦ εἶναι ἡ συνοδία.
Στὸ δρόμο μου κανένας
δὲν τολμᾷ νὰ βγῇ γιὰτὶ τὸ
ξέρουν ὅλοι πόσο κοφε-
ρὸ εἶναι τὸ σπαθί μου
καὶ πῶς γιὰ χάρη σου
εἰμ' ἄξιος δέκα νὰ τρυ-
πήσω τὸν ἓνα ὅστερ' ἀπ'
τὸν ἄλλο. Ἐσὺ δὲν εἶσαι
σὺν τίς ἄλλες. Ἐσὺ εἶ-
σαι ἀρχόντισσα καὶ πρῶτ'
ἀπ' ὅλα τῆς καρδιάς μου
ἡ κυρά.

Πηγαίνοντας οἱ δύο
τοὺς πλάϊ-πλάϊ ὅλο γιὰ
τὴν εὐτυχία τοὺς μιλοῦ-
σαν καὶ γιὰ τῆς Ἀκυ-
λίνης τίς φορεσιὰς τίς βε-
νετσιάνικες ποὺ τίς ἀρ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ Φούλα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶναι σκεπτικὴ
καὶ λιγάκι μελαγχολικὴ...

χόντισες θά θάμπωναν τις άλλες. Κι' ακόμα για τους φίλους μιλούσαν που θά τους καρτερούσαν στο Παλαί-κυθρο και τις γιορτές που θάδιναν για χάρη τους και τα κυνήγια που θά έκαναν με γεράκια γυμνασμένα σαν τόν παλιό καιρό.

Κι' όταν πιά τόν κάμπον άφισαν για τόν μονοπάτι του βουνού, μπρο-στά ή "Ακυλίνα κι' ο Φραντζέσκος πίσω, ανέβαιναν για ώρα πολλή δια-βαίνοντας ανάμεσα σε πεύκα και χα-ρουπιές, πάνω από τις κουμαριές και τις φασκομηλιές τις άνθισμένες και τα θυμάρια που μοσκοβολούσαν. Μο-νάχοι τους με την ευτυχία τους και της άγριομέλισσας τού βούισμα ή τού κελάδισμα κάποιου πουλιού.

Σάν έφτασαν κουρασμένοι πάνω στην κορφή πέζεψαν κι' έκατσαν κάτω από ένα πεύκο να ξεποστάσουν και σαν γύρισαν τα μάτια τους κατά τή Νότια θάμπωναν από την όμορφη που αντίκρυσαν. Κάτω απ' τόν βουνό άπλωνόταν ποτισμένοι από φως ο κάμ-πος ο άπέραντος της Μεσαριάς. Στά πόδια του βουνού ή Κυθρέα με τις μικρές της έκκλησιές και τα δόξατπρα σπύτια της πνιγμένα μέσα σε δενδρο-θάλασσα από μουριές και λεμονιές. Πιο πέρα τού Παλαίκυθρου με τόν πα-λιό του πύργο μέσ' στη μέση και γύρω τ' άλλα τα χωριά, τόν "Έξω Μετόχι, ή Μιά Μηλιά, ή Βώνη ση-μάδια πρασινομυρτα μέσ' στ' χρυ-σάφι των κάμπων. Από την άλλη τη μεριά, στην άκρη, πέρα της στρά-τας της φειδωτής, ή Λευκωσία με τα κάστρα της δλόγυρα και την "Αγία Σοφία στη μέση, με τα ψηλά καμπα-ναριά που φάνταζαν ελόχρυσα κάτω απ' τόν χάδι του ήλιου.

Κοίταζαν άμίλητοι κι' οί δυο και δέ χόρταινεν ή ματιά τους, ως πού ή "Ακυλίνα γέρνοντας στον ώμο του Φραντζέσκου έσφάλησε τα μάτια μέ-σα τους κρατώντας τα τόσα ώραία που έβλεπε.

Ο Φραντζέσκος κοίταζεν ακόμα και να καταλάβη δέ μπορούσε, γιατί οί τόποι άλλαξαν έτσι σήμερα και γένηκαν τόσ' όμορφοι. Τόσες φορές που πέρασε ποτέ του δέν τους είδε έτσι. Σάν κάποια μάγισσα, λές, να πέ-ρασε απ' εκεί και τους έχρύωσε με τόν ραβδί της. Και κοίταζε και δέ χόρταινε ως πού νανουρισμένος κι' αυτός απ' τών πευκών τόν τραγοῦδι, τόν σιγανό, έσφάλησε τα μάτια.

Σάν ξύπνησαν, πάλι ή καρδιά τους δέ βαστούσε να φύγουν απ' εκεί. Μά ή Κυθρέα ήταν ακόμα μακριά κι' ός φαίνόταν κάτω απ' τα πόδια τους. "Απ' εκεί ήταν άλλος τόσος δρόμος για να φτάσουν στο Παλαίκυθρο.

Σηκώθηκαν άνόρεχτα και πήραν τόν μονοπάτι της κατηφοριάς πάνω απ' τόν Κοκκινογκρεμό. Μπροστά ή "Ακυ-λίνα πάλι κι' ο Φραντζέσκος πίσω. Μά να ξεκινήσουν δέν πρόφτασαν κι' άκουσαν από πάνω τους δυνατό φτε-ρούγισμα κι' ένα κράξιμο παράξενο πουλιών.

Τρείς μεγάλοι γυπες πετούσαν χα-μηλά κι' έρχονταν ίσα κατ' πάνω τους. "Όσο πλησίαζαν χαμηλώναν και πιο πολύ, τόσο, που σαν έφτασαν πάνω απ' τα κεφάλια τους νόμιζες, πώς αν άπλωναν τα χέρια τους, θά έπιαναν τόν φτερά τους. Τρομαγμένη ή "Ακυλίνα έσκυψε κι' άγκάλιασε τού άλόγου της τόν λαϊμό, μά πέρα-σαν οί γυπες γρήγορα πάνω απ' τα κεφάλια τους και χάθηκαν σε μι' α στιγμή πίσω απ' τα πεύκα και τις χαρουπιές.

— Μή φοβάσαι. Οί γυπες δέ πει-ράζουνε ανθρώπους. Κάποιο ψοφίμι θά μυρίστηκαν και τόν γυρεύουν.

Γύριζε ο Φραντζέσκος να της πη, μά την ίδια την στιγμή, βλέπει άξα-φνα της "Ακυλίνας τ' άλογο γρήγορα τόν λαϊμό του να τινάζει, να ψηλώνει τόν κεφάλι του κι' εϋθύς στα πισινά του πόδια να σηκώνεται σαν να θελιν από πάνω του την καθαλάρια να πετάξει. "Υστερα κατ' τόν γκρεμό ν' άρχινάει ένα τρέξιμο σαν μανιασμένο. "Απ' τόν έξφνισμά του ο Φραντζέ-σκος δέ μόρσε μιλι' να βγάλει κεί-νη την στιγμή. Μά γρήγορα ξανάδρε την φωνή του και φώναξε δυνατά στην "Ακυλίνα:

— Κρατήσου γερά. Βάστα σφιχτά τα χαλινάρια. Μή φοβάσαι κι' έφτασα.

Φτέρνισε τ' άλογό του πίσω της εϋθύς να τρέξει, μ' αυτό να ξεκινή-ση δέν ήθελε.

Πρώτη φορά που τόν άφέντη του δέν άκουε. Τόν χτύπησε τότε με πεί-σμα στα πλευρά πολλές φορές, μά ως να τόν καταφέρη, της "Ακυλίνας τ' άλογο έστριψε κιόλας την κάμπη, και χάθηκε. Γρήγορα τόν κυνήγησε, μά πριν ο ίδιος να φτάση στη στρο-φή, άκούει ξαφνικά κάτι βαρύ να πέφτει μέσα στο γκρεμό και πέτρες να κατακυρλοῦν μαζί του. Πέτρες πολλές, και της "Ακυλίνας την φωνή που τρομαγμένη έλεγε: «Παναγιά μου».

— "Ακυλίνα!

Μόνον τούτο ο Φραντζέσκος μόρ-ρεσε να πη. "Απόκριση καμιά δέν τού ήλθε. Μονάχα τών πετρών τόν κατακύλισμα ακόμα άκούόταν που έσδυσε και κείνο σε μι' α στιγμή.

Σάν έφτασε στη στροφή είδε με τρόμο πώς ή "Ακυλίνα δέ φαίνόταν πουθενά. Έκκαβαλίκεψε εϋθύς κι' έ-

σκυψε απ' τόν γκρεμό, μά πάλι δέν είδε τίποτε. "Ετρεξε πάνω, κάτω φωνάζοντας σαν τρελλός.

— "Ακυλίνα που είσαι; έπαθες τί-ποτε; Μή φοβάσαι, έρχομαι.

Μά τα λόγια του άπόκριση δέν είχαν. Κατέβηκε πιο κάτω, μά τόν έ-διο πάλι, και μόνον σ' γονάτισε πάνω απ' τόν γκρεμό, μόρρεσε να δη την "Ακυλίνα. "Ηταν πεσμένη κάτω, ανά-μεσα στις πέτρες και τούς βράτους, ματωμένη στο πρόσωπο, στα χέρια. "Ανάκατα τ' όμορφα της μαλλιά, τ' αρουχα ξεσκισμένα και τ' άλογο πιο κάτω βριαγκομαχοῦσε λαθωμένο.

Χλώμιασε στη στιγμή. Κρύος έ-δρώτας τού έδρεξε τόν μέτωπο. Τα μηλίγγια του χτυπούσαν δυνατά. Νό-μιζες πώς ήταν να πεταχτοῦν έξω, θόλωσαν τα μάτια του και σκοτείνια-σαν. Κάτι πήγε να πη, μά χάθηκαν τα λόγια του πριν απ' τόν στόμα του να βγοῦν.

"Υστερα καλά, καλά τί γένηκε δέ θυμόταν πιά. Μήτε πότε γύρισαν πίσω οί καθαλάρηδες και τούς βρήκαν, μή-τε πότε την "Ακυλίνα στο μονοπάτι ανέβασαν απ' τόν γκρεμό και πότε στρωσίδι της έπλεξαν από χλωρά κλαδιά και πάνω την έξάπλωσαν.

Και τώρα άπάνωθ' της άμίλητος στεκόταν και την κοιτούσε με καρδιά σφιγμένη. Μέσ' στο μυαλό του χίλιες σκέψεις κι' ένοιες στροφούριζαν και καμιά δέν έστειλε. Να καταλάβη δέ μπορούσε πώς τόν βρήκε τούτο τόν μεγάλο τόν κακό. Τού έρχόταν σαν παράπονο. Ποιό φταίσιμο μεγάλο έκα-νε και τόν παίδευε έτσι ο Θεός; Μή σήμερα κι' όλας τ' πρωτ' στίς έκκλη-σιές δέ χάρισε τρία πογγιά χρυσάφι; "Η συμφορά ή αναπάντεχη ήταν τό-σο μεγάλη, που κι' ο ίδιος τί να πη δέν ήξερε.

"Ανσώηκωσε για μι' α στιγμή τα μά-τια του κι' είδε γύρω του πολλούς χωριάτες συναγμένους να στέκωνται και να κοιτάζουν με βγαλμένα σαν πάντα τα σκουριά τους. Μά σήμερα τού φάνηκε πώς τόν κοίταζαν αλλοιώ-τικά. Πώς τα μάτια τους χαμογελού-σανε κακά. Δέν είχαν τόν φόβο μέσα τους σαν τις άλλες τις φορές. Σάν να χαιρόντουσαν, θαρρείς, για τή δική του συμφορά. Σκέψη κακή μπήκε τότε άξαφνα μέσα στο μυαλό του. Νόμιζε πώς βρήκε τού κακού την άφορμή. Κάπιο μάτι κακό, δικό τους μάτι την χαρά του θ' έ να φθόνισε. Κάποια κατάρια δική τους θ' έ τόν βρή-κε. Πάντα δέν ήθελαν να τόν ιδούν, μήτε να τόν άκούσουν, όσο κι' αν στέκονταν μπροστά του με σέβας και χαμηλωμένο τόν κεφάλι. Ζητούσε τούς φόρους κάθε χρόνο και σαν δέν είχαν

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Κ'. — Ο χορός των ζώων

Ο χορός αποφασίσθηκε. Και τα ζώα πήγαν να τρελλαθοῦν από τη χαρά τους όταν τόν έμαθαν.

— "Α, τί ώραία που θά διασκεδάσουμε! έλεγαν. Και τί έξοχο θέαμα που θά παρουσιάσει αυτός ο χορός με τόσα ζώα, άλλα μασκαρμένα κι' άλλα με ώραϊες γιορτάσιμες φορεσιές! "Εμπρός, να ετοιμασθοῦμε!

Κι' άρχισαν άμέσως να ετοιμάζονται. Από τόν ένα μέρος, ο Νώε κι' ή οικογένειά του στόλιζαν τή μεγάλη σάλα της Κιβωτού με μπερντέ-δες, με χάρτινα λουλούδια, και με χάρτινα φαναράκια. Από τόν άλλο μέ-ρος, τα ζώα έκοβαν κι' έροβαν τις φορεσιές τους: φράκα, σμόκιν, ρόμπες

ντεκολτέ, ή ντόμινα, παλιάτσικα, άρλεκινίστικα και κάθε λογής μασκα-ράτικα.

Οί πύθηκοι έροβαν φράκα τέλεια. Οί σκύλοι όμως συμφώνησαν να φορέσουν όλοι σμόκιν.

"Επιτέλους ήλθε ή μέρα, που με τόση άνυπομονησία την περίμεναν όλοι. "Η μεγάλη σάλα, φωταγωγημένη λαμπρά, και με πακέτο γυαλι-σμένο, γέμισε γοήγορα από καλεσμένους. Μιά όρχήστρα από ωδικά που-λιά, τοποθετημένη ψηλά σε μι' α πελώρια κλούβα—έξεδρα να ποῦμε—άο-

χισε να παίξει τούς νεώτερους κι' ώραϊότερους χορούς. Και τα ζώα, δυο-δυο, χόρευαν, χόρευαν... Οί άρχοντες βρίσκονταν βέβαια στο στοιχείο τους. Μά κι' οί πύθηκοι έδειχναν τή μοναδική τους εϋκνησία και τέχνη.

"Αξαφνα ή όρχήστρα άρχισε να παίξει τόν βασιλικό ήμνο των ζώων. "Ο χορός σταμάτησε και τα ζώα όλα παρατάθηκαν σε δυο σειρές: "Ευ-παιναν οί βασιλείς, ο Λέωνας κι' ή Λεονταρίνα, με την άκολουθία τους από συγγενείς, την Τίγρη, τόν Πάνθηρα και τούς λουπούς. Πήγαν τελευ-ταίοι στο χορό για να κάμουν έντύπωση. Και πραγματικώς έκαμαν μεγάλη με τις λαμπρές τους φορεσιές και τόν ήγεμονικό τους παρόστημα. "Ο Λέον-

ΑΣΧΗΜΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Έξω μι' α μικρούλα, που τή λένε Ρέα, Κι' είναι, φυσικά, σαν τα παγώνια ώραία...

Μά τί κοτμα, νάχη μύτη έλληνική, Κι' από δαύτη να μη βλέπη παρακεί!

Νάχη μι' α κομψή γλωσσίσσα — τσηδά, Κι' έξω, σ' α μιλη, να πετιέται μι' α όργυά!

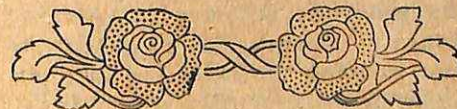
Νάχη δυο ματάκια μαύρα, φωτεινά, Μά να μη δακρύζουν μπρός στη συμφορά!

Νάχη δυο χεράκια κάτασπρα κι' άβρά, Μά για τάλλα να μη δίνη έναν παρό!

Νάχη ποδαράκια που άλαφροπατοῦν, Μά μέσα στη λάσπη πάντα να κολλοῦν...

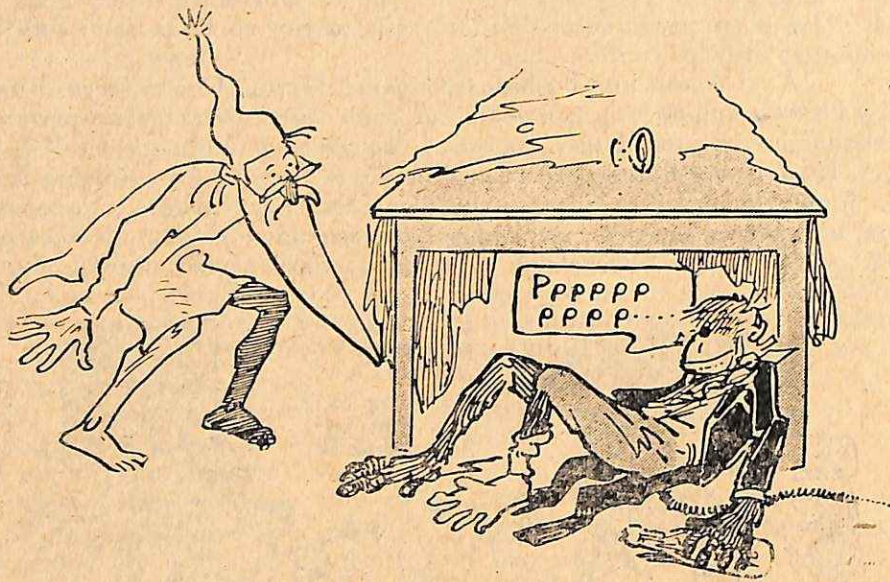
Ρέα μου, αν κι' ώραία, και μ' ώραία ποδίτσα Έέρεις πώς σου λείπει μοναχά μι' α ούρίτσα;...

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

τας φορούσε ένα πελώριο στέμμα ολόχρυσο· ή Λεονταρίνα ένα μικρό, μα πού άστραφτε από τὰ πολύτιμα πετράδια.

Ο χορός ξανάοχισε με μεγάλη ζωηρότητα και βάσταξε ως τὸ πρωί. Περίττο νὰ πούμε πὼς τὸ μπουφέ ήταν άφθονο καὶ τὰ ζωά έτρωγαν κάθε

ώρα κι' έπιναν. Δέν έλειπε ούτε ή σαμπάνια. Μόνο πού τελείωσε γρήγορα, γιατί οί πύθηκοι έκλεβαν μποτιλλίες καὶ τις έπιναν κορυφά μονάχοι τους.

Γι' αυτό μέθυσαν σὲ τέτοιο σημείο, ὥστε, ενώ τάλλαν ζωά έφυγαν τὸ πρωί γιὰ νὰ κοιμηθοῦν στίς καμπίνες τους, οί πύθηκοι έμειναν στή σάλα ξαπλωμένοι χάμω καὶ κοιμισμένοι βαθιά. Ο Νῶε τούς είδε, όταν πήγε νὰ σβύση τὰ φώτα, κι' είπε:

— Οί αἰώνιοι πύθηκοι! αδιόρθωτοι τελοςπάντων! "Άς τους έκεί νὰ ξεμεθύσουν καὶ νὰ σηκωθοῦν μονάχοι τους. Καὶ πᾶμε καὶ μεῖς νὰ κοιμηθοῦμε.

(Ἐκκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

— "Έε!.. φώναξε δυνατά. Παιδιά... Σταθήκανε. Τὸν άκούσανε.

— Περπάτα! μὴ χαζεύεις! φωνάζει ὁ Θανάσης.

Ο Λαλάκης άρχισε νὰ τρέχει ὡς πὺ γρήγορα μπορούσε.

Μὰ δέν είναι εύκολο νὰ τρέχει κανείς μέσα στὸ δάσος. "Άς είναι κι' ένα δάσος με πολὺ άραιά δέντρα, ὅπως αὐτὸ ἐδῶ. Τὰ κλώνια πέφτουν στὸ πρόσωπό του. Τ'άγκάθια τσιμποῦν. Οί σουβλερές πέτρες τὸν κάνουν καὶ πονᾷ. "Επειτα ή φόρα του κόβεται ἀπὸ τὰ δέντρα πὺ τυχαίνουν μπροστά.

Μολαταῦτα ὁ Λαλάκης έτρεχε ὡς πὺ γρήγορα μπορούσε. Ἡ απόσταση πὺ τὸν χωρίζε ἀπὸ τοὺς άλλους ὅλο καὶ λιγόντεκε.

Καμμιά δεκαπενταριά βήματα άκόμα καὶ φθάνει τοὺς φίλους του. "Ακούει καθαρά τὸ τί λέγουν:

— Καὶ δέν μπορεί κανείς νὰ τὸν νικήση τὸ δραγάτη; ρωτοῦσε ὁ Ἄγγελάκης.

τίποτα. Καὶ πόσο είχε ιδρώση! μούσκεμα!

— Γρήγορα, παιδιά! Γρήγορα! Σβέλτα! "Ακούγεται ή φωνή τοῦ Θανάση.

Ο Λαλάκης έδλεπε καλὰ πὼς ὁ Θανάσης τὸν γέλασε. "Αν τὸν έστελνε ή μητέρα τοῦ γιὰ μύγδαλα κι' αν ὁ μπάρμπα-Σπύρος ήτανε αλήθεια θεῖος του, τότε γιατί δέν πήγαινε φανερά στὸ περιβόλι ἀπὸ τὴν πόρτα, παρὰ ήρθανε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος κρυφὰ καὶ πηδύσανε μέσα;

Ο Λαλάκης ήτανε άνόρεχτος καὶ κουρασμένος.

Ο Ἄγγελάκης πάλι, συμμαζεμένος πάνω στὸ ντουβάρι, κουλουριασμένος ὡς μπορούσε πὺ πολὺ, είχε τραθήξει κοντά του ένα κλωνι κάποιου πυκνέφυλλου δέντρου γιὰ νὰ σκεπαστῇ, γιὰ νὰ κρυφτῇ άκόμα καλύτερα. Δὲ μίλαγε. Μιλιά δέν έβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του. Καὶ στὸν άδερφό του άκόμα δέν είπε μήτε ένα λόγο. Μὲ τὰ μάτια δρθάνοιχτα κοίταζε πέρα, μὴν τύχη καὶ φανεί ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς δραγάτης...

"Αχ!.. Πὼς ήθελε νὰ μαζέψῃ μύγδαλα ὁ Ἄγγελάκης, νὰ τὰ χύσῃ στίς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του, νὰ γεμίσῃ τὴ μπλούζα του, νὰ τὴ παρφουσκώσῃ!..

— Σβέλτα παιδιά!.. Παιδιά σβέλτα!.. "Ακούγεται βραχνά ή φωνή τοῦ Θανάση.

Ο Νικόλας, πὺ ήτανε άνεδασμένος πάνω στή μυγδαλιά, κουνούσε τὰ κλώνια της μ' ὅλην του τὴ δύναμη καὶ τὰ μύγδαλα πέφτανε πολλὰ-πολλὰ μαζί. Τὰ παιδιά μαζεῦανε, μαζεῦανε καὶ χώνανε μέσα στή μπλούζα τους, βάζανε καὶ στὸ στόμα. Φτοῦ! τὰ φλούδια. Καὶ μασσάγανε γρήγορα-γρήγορα καὶ μαζεῦανε, χώνανε μέσα στή μπλούζα. Καὶ τὰ μάτια ὁλοένα κοιτάζανε άνήσυχτα ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ. Καὶ τὸ στόμα μασαγε ὁλοένα. Ο Σταῦρος μάλιστα είχε τόσα πολλὰ μαζέψει, πὺ δὲ μπορούσε πᾶ νὰ σκύψῃ.

"Ετσι τοῦ έρχόταν τοῦ Ἄγγελάκη νὰ δώσῃ μιά, νὰ πηδύσῃ ἀπὸ τὸ ντουβάρι, νάρπαξῃ γρήγορα-γρήγορα μερικά μύγδαλα, νὰ τὰ χύσῃ στίς τσέπες καὶ δρόμο. Σπίτι. Τί νὰ περιμένη τοὺς άλλους; Καὶ τί μύγδαλα! Τί μεγάλη! Εἶχαν ένα χρῶμα πράσινο άνοιχτό. Μὰ τὸν ένοιαζε τώρα τὸ χρῶμα; Νά, δηλαδή τὸ χρῶμα δέν τὸν ένοιαζε καθόλου. Ἄλλὰ άφοῦ ήτανε τόσο ὡραία απέξω, φαντάσου ἀπὸ μέσα πὼς θά ήτανε... "Ασπρα, άσπρα κι' άφράτα. Σάν τὰ μασσά κανείς, τὸ στόμα του θά γεμίξῃ κάτι σάν γάλα. Σάν παχὺ γάλα με μύγδαλο.

"Ετσι συλλογίζεται ὁ Ἄγγελάκης. Μπά; Τί εἶν' αὐτό;

Κάτι βαρειά πατήματα άκούγονται: — Ντάπ! Ντάπ!

Ο Λαλάκης σηκώνεται άπάνω μονομιάς. Ο Ἄγγελάκης ξετινάζεται. — Παιδιά! φωνάζει πνιχτά.

Τὰ παιδιά γυρίζουν τὸ κεφάλι τρομαγμένα. Ο ένας στέκεται με τὸ κλωνάρι στὸ χέρι. Ο άλλος με τὸ μύγδαλο στὸ στόμα. Κοιτᾶνε τὸν Ἄγγελάκη σαστισμένα. Μὰ κι' ὁ Ἄγγελάκης σάστισε.

— Ντάπ! Ντάπ! άκούγονται τὰ πατήματα.

— Ο δραγάτης! άκούστηκε μιά φωνή. Ο δραγάτης!

Ο Ἄγγελάκης τὰ έχασε. Τὰ μάτια του σκοτείνιασαν. Τὸ μυαλό του ὅλωσε. "Ενα μονάχα καταλάβαινε. Πὼς έπρεπε νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ κρυφτῇ, νὰ χαθῇ. Δίνει μιά καὶ πηδᾷ κάτω, χωρὶς νὰ ξέρῃ καλὰ-καλὰ τί κάνει. "Ενα κλωνι τοῦ δέντρου τοῦ εἴδαρε τὸ πρόσωπο. "Επесе ἴσια πάνω σὲ μὴν άγκυθιά. Μὰ δέν πόνεσε, μήτε εἶδησῃ πῆρε.

Νά φύγῃ, νὰ τρέξῃ... Σηκώθηκε στή στιγμή κι' άρχισε νὰ τρέχει. "Ητανε τρέξιμο τρελλό. Οὔτε πόνος ἀπὸ τις πέτρες καταλάβαινε, οὔτε τσοῦξιμο ἀπὸ τ'άγκάθια. Νά φύγῃ, νὰ χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ δραγάτη. Τίποτ' άλλο... Βγῆκε ἀπὸ τὸ δάσος, μὰ δὲ στάθηκε λεπτό. Πέρασε στὸν πλατὺ δρόμο πὺ τραβᾷ κατὰ τὸ χωριό, πάντα τρέχοντας.

"Α, τί καλά! Εἶδε μπροστά του τὸ Λαλάκη νὰ τρέχει κι' αὐτὸς σάν δαιμονισμένος. Τότε μονάχα ὁ Ἄγγελάκης θυμήθηκε τὸν άδερφό του. Τότε τοῦ ήρθε στὸ νοῦ. Ἀπὸ τὸ φόβο του τὸν είχε ὁλοτελὰ ξεχάσει. Καὶ χάρηκε πὺ ὁ Λαλάκης έτρεχε κι' αὐτός. Δηλαδή ξεγλύτωσε ἀπὸ τὸ δραγάτη.

Ξεγλύτωσε ἀπὸ τὸ δραγάτη εἶναι ένας λόγος. Ξεγλύτῶνε ποτὲ κανέναν ἀπὸ τὸ δραγάτη, τὸν κακοῦργο;

Νά! νὰ τὰ τὰ βήματά του: — Ντάπ! Ντάπ!

"Ακούγονται οί περπατησιές του πίσω ἀπὸ τὸν Ἄγγελάκη.

Πρόφτασε, Θεέ μου!

Ο καῖμένος ὁ Ἄγγελάκης άπόκανε πιά. Θά τὴ γλυτώσῃ; Δὲ θά τὴ γλυτώσῃ; Νά, δὲ βαστάει άλλο. Θά πέσῃ.

— Ντάπ! Ντάπ!

Ο χτύπος ἀπὸ τὰ βήματα τοῦ δραγάτη φτάνει καθαρά σταυτιά τοῦ Ἄγγελάκη...

Θά πέσῃ... "Οχι, δὲ θά πέσῃ... Κάνει μιά τελευταία προσπάθεια. "Αχ! νά, φθάνει καὶ τὸ Λαλάκη.

Τρέχουν τρέχουν τώρα κι' οί δυὸ στὴν ἴδια γραμμή. Τὰ πόδια τους πᾶνε μόνα τους. Σάν ξένα. Πὼς; Δέν τὸ καταλαβαίνουν.

Θά σωθοῦν;... Δὲ θά σωθοῦν;... Μὰ κι' ὁ δραγάτης τρέχει. Καὶ τί τρέξιμο!

— Ντάπ! ντάπ! Ντάπ! ντάπ! Τοὺς έφτασε!

Τὸ λαχνάνισμά του φτάνει ὡς τὰ παιδιά. Αἰσθάνονται τὴ βαρειά άναπνοή του. Δέν μπορούν πᾶ νὰ τρέξουν άλλο. Πάει πιά.

— Μαννούλα μου!

Ο Λαλάκης πέφτει. Καὶ ὁ Ἄγγελάκης ρίχνεται κοντά του. Σωμαίνουν. "Ακούνε τὴ καρδιά τους πὺ χτυπᾷ δυνατά.

— Τάκ! τάκ! τάκ! Τί δυνατά καὶ γρήγορα!

Ξαφνικά βάζουν κάτι τρομερὸς φωνὲς καὶ ξαρώνουν ὁ ένας κοντά στὸν άλλο. Τώρα πᾶ ήρθε τὸ τέλος τους. Ο δραγάτης θά τοὺς σφάξῃ με τὸ μεγάλο του σπαθί.

— "Αχ!... "Ιχι... "Ιχι...

Κλαίνει καὶ τὰ δυὸ μαζὶ σφικταγκυλισμένα.

Ο δραγάτης βρίσκεται κεῖ δά. "Εκεῖ δά κοντά τους, πλάι τους. Περπατᾷ γύρω γιγύρω τους. Μὰ δέν τὰ σφάζει. Δέν τὰ σφάζει... Περπατᾷ ὁλόγυρά τους. "Ολο περπατᾷ. Δέν θέλει, φαίνεται, νὰ τὰ σφάξῃ.

Νά, κάθισε κοντά τους. Τὰ παιδιά δέν τὸν βλέπουν, μὰ τὸν νοιῶθουν.

Περνοῦν ένα-δυὸ λεπτά, έρχονται λιγάκι στὸν έαυτὸ τους. Τὸ μυαλάκι τους άρχίζει νὰ δουλεύῃ.

— Δὲ θά μᾶς σφάξῃ, συλλογίζεται ὁ Ἄγγελάκης. Θά μᾶς πᾶσῃ στή φυλακή.

Κι' ή φυλακή τοῦ φαίνεται κάτι πολὺ καλό. Θεῖο δῶρο τὴ στιγμή αὐτή.

"Ανοῖξε λίγο-λίγο τὰ μάτια του κι' έρριξε μιά λοξή κρυφὴ ματιά.

Τίποτα, τὰ μάτια του δέν είδαν τίποτα.

Μ' αν τὰ μάτια του δέν είδαν τίποτα, ὁ ἴδιος του πήρε κάποιο θάρρος. Σήκωσε λοιπὸν σιγά-σιγά, πολὺ σιγὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ρίξῃ μιά γρήγορη ματιά στὸ δραγάτη.

Στὸ δραγάτη; Καλέ, ποῖόν δραγάτη;

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) IPZIM

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δίνα, τοῦ χαϊδεύει τὸ μάγουλο. — Δυστυχισμένο παιδάκι. "Ελα τώρα, γιὰ νὰ παρηγορηθῇς θά σοῦ δώσω μιά φέτα άλειμμένη με βούτυρο. Θέλεις; Μοῦ περίσσεψε μιά ἀπὸ ἐκεῖνες πὺ ετοίμασα γιὰ τοὺς δυὸ μάγκες, τὰδελφια μου.

Δουκουμάκης. — Εὐχαριστῶ πολὺ. Δέν πεινάω. Τώρα καὶ δυὸ μῆνες μοῦ έταξαν πὼς θά με γράψουν στὸ σχολεῖο καὶ νά... (Ξεσπάει πάλι σὲ κλάμματα).

Δίνα. — "Ελα, έλα,πάψε. Θά φροντίσω ἐγὼ νὰ έγγραφῇς. Θά πῶ στὸν μπαμπά νὰ μιλήσῃ στὸ διευθυντῇ τοῦ σχολεῖου.

Δουκουμάκης. — Ναι, μὰ θά χάσω ένα σωρὸ μαθήματα ὡς τότε!

Δίνα. — "Ορεξή πὺ έχεις γιὰ γράμματα! Πόσων ἐτῶν είσαι;

Δουκουμάκης. — Εἶμαι κιάλας ἑπτὰ χρονῶν!

Δίνα. — Καὶ πὼς σὲ λένε;

Δουκουμάκης. — Μὲ λένε Δουκουμάκη. Μὰ με φωνάζουν έτσι γι' άστεῖο. Τὸ αλήθινό μου ὄνομα είναι Λουκάς, Λουκάς Κοτοπούλης.

Δίνα. — Τί άστεῖο. Τὸ μικρὸ σου ὄνομα είναι ένα γλυκό, καὶ τὸ δείτερο ένα φαῖ.

Δουκουμάκης. — Αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπαν κι' άλλοι. Μὰ ἐγὼ δέν έχω φάει ποτέ μου. Δηλαδή ὅχι λουκουμάκι, ἀλλὰ κοτοπούλι. Ἀλήθεια! (γελάει).

Δίνα. — Τώρα φάε τὴ φέτα σου, καὶ ύστερα νὰ γυρίσῃς πίσω στή μαμμά σου.

Δουκουμάκης. — "Ω, ή μαμμά δέν είναι στὸ σπίτι. Πηγαίνει καὶ ξενοδουλεύει. Στίς ἑπτὰ τὸ πρωί φεύγει καὶ μ' άφήνει μόνο μου.

Δίνα. — "Ε, τότε κάθισε λιγάκι ἐδῶ, αν σ' άρέσῃ.

Τοῦ δίνει τὴ φέτα. Ο Δουκουμάκης κάθεται φρόνιμα σὲ μιά άκοίτσα γιὰ νὰ φάῃ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ο Νίκος καὶ ὁ Ἄνδρέας μπαίνουν μέσα σάν άνεμοστοόβιλος.

Ἄνδρέας, δίνοντας ένα πείλαμα στή σάκκα του. — Ζήτω! Ζήτω!

Νίκος. — Δέν έχουμε σχολεῖο μιά βδομάδα! Ζήτω! Ζήτω! (Πετάει τὴ σάκκα του ὡς τὸ ταβάνι).

Ἄνδρέας. — Τύχη! Τύχη άνέλπιστη! (Πετάει τὸ σκουφο του ψηλά, κάνοντας μιά βόλτα γύρω ἀπ' τὸν έαυτὸ του).

Νίκος. — Λουκούμι μᾶς ήρθε! (Κάνει μιά τούμπα).

Δίνα.—Καλέ, τί συμβαίνει; Τρελ-
λαθήκατε;

Νίκος.—Τρελλαθήκαμε από τη
χαρά μας!

Ανδρέας.—Ο δάσκαλός μας πέ-
θανε!

Νίκος.—Όχι ακόμη δηλαδή, άλ-
λά σχεδόν.

Ανδρέας.—Αρρωστος είναι, αρ-
ρωστος.

Νίκος.—Τόν έπιασαν οι ρευματι-
σμοί του και τόν έκλεισαν στο σπίτι.

Ανδρέας.—Ός που να γίνη ο-
μως καλά, ή τάξη μας δεν θά κάνη
μάθημα. (Πηδάει).

Δίνα.—Τί ντροπή! Νά χαίρεστε
για ένα τέτοιο πράγμα! Και τώρα
πού δεν έχετε σχολείο, τί θά κάνετε;

Νίκος.—Ό, γι' αυτό σκάς; Θά
παίζουμε... μπέζ!

Ανδρέας.—Και τ' απόγευμα θά
πάμε στον κινηματογράφο. Έχω ένα
εικοσάρι κατάδικό μου. Μου τώδωσε
προχτές ο μπαμπάς. (Τό δείχνει).

Νίκος.—Έλα λοιπόν να παίξου-
με μπέζ.

Ανδρέας.—Ένα δύο, ένα-δύο!

Πάρ'την!

Νίκος.—Πάρ'την και σύ!

Δίνα.—Όχι, όχι, σάς τó απαγο-
ρεύω. Η μαμμά έχει πονοκέφαλο.

Είναι στην κάμαρά της ξαπλωμένη.

Νίκος.—Μά έμεις...

Δίνα.—Όχι, σάς είπα! Η μαμ-
μά είναι άδίαθετη!

Ανδρέας.—Τότε λοιπόν... θά
φτιάσουμε αεροπλάνα!

Νίκος.—Ναι, με τά τετράδιά μας.

(Ανοίγει χάμω τη σάκκα του).

Ανδρέας.—Εγώ θά κάνω τόν
εναέριο πόλεμο.

Νίκος.—Εγώ θά είμαι ο άσος
της αεροπορίας!

Ανδρέας.—Εγώ θά είμαι ο άρ-
χηγός!

Νίκος.—Ο άρχηγός είμαι εγώ!

Ανδρέας, ουρλιάζοντας.—Όχι,
όχι, εγώ! Εγώ είμαι ο μεγαλύτερος!
(Πανδαιμόνιο).

Δίνα.—Ήσυχία! Σωπάστε! Δεν
ντρέπεσθε λιγάκι; πού λέτε κιόλας
πώς αγαπάτε τη μαμμά σας;

Νίκος, ντροπισμένος.—Πώς να
παίζουμε λοιπόν;

Δίνα.—Νά παίξετε φρόνιμα, κα-
ταλαβαίνετε;

Ανδρέας.—Θέλεις να βγοῦμε έξω;

Δίνα.—Όχι: Βρήκα κάτι άλλο.

Θά σάς κάνω μιὰ μικρή παράσταση.

Νίκος.—Α, ωραία! Τό θέατρο
μ' άρέσει πολύ!

Ανδρέας.—Δεχόμαστε, μὰ πού
είναι οι ήθοισοί;

**Δίνα, φέρνει κοντά τους τόν Λου-
κουμάκη.**—Τό γνωρίζετε τούτο τό
αγοράκι, τόν Λουκά Κοτοπούλη;

Νίκος.—Καλέ, αυτός είναι ο Λου-
κουμάκης!

Ανδρέας. Τό γειτονόπουλό μας!

Δίνα.—Είναι μεγάλος καλλιτέ-
χνης. Παίζει σάν αληθινός ήθοισος

κι' άς είναι έπτά έτών μονάχα. Θά
παίξη τώρα μαζί μου μιὰ σκηνή από

ένα πολύ συγκινητικό έργο. Καθίστε
αυτού για να βλέπετε.

(Τά δυο άδελφια παίρνουν τό κα-
θένα από μιὰ καρέκλα και κάθουν-
ται).

Δίνα.—Έλα, έδω, Λουκουμάκη.

Στάσου έτσι για να σέ βλέπουν καλά.

Απάντησέ μου τώρα: Γιατί έκλαιγες

έδω και λίγη ώρα τόσο άπαρηγόρητα;

Λουκουμάκης.—Γιατί... δεν μπο-
ρούσα να πάω σχολείο.

Ανδρέας, Νίκος.—Όχι δά!

Χά χά χά! (Γελοῦν).

Λουκουμάκης.—Κι' εγώ ήλ' ελα

τόσο πολύ να πάω σχολείο!

Ανδρέας.—Χά, χά, χά!

Νίκος.—Αυτό πάλι είναι από τά-
πίστευτα!

Δίνα.—Και γιατί δεν ήθελες να

φάς τή φέτα που σου έδωσα πριν;
Λουκουμάκης.—Γιατί μου είχε
κοπεί ή δρεξη από τή λύπη μου.
(Κλαίει).

Ανδρέας.—Άλλο πάλι τούτο!

Νίκος.—Αυτό είναι υπερβολικό!

Δίνα.—Μά δεν είναι αλήθεια, εί-
ναι θέατρο, καταλαβαίνετε; (Γελάει).

Ανδρέας.—Τί ώραία όμως πού
παίζει!

Νίκος.—Αυτό ήθελα να πω κι'
εγώ. Τί φυσικός πού είναι!

Λουκουμάκης.—Δεν έχω ούτε βι-
βλία ούτε τετράδια. Και θά χάσω ένα

σωρό μαθήματα ως που να πάω στο
σχολείο. (Κλαίει με λυγμούς).

Νίκος.—Παίζει λίγο υπερβολικά,
μὰ τό θέλει ο ρόλος.

Ανδρέας.—Η υπόθεση του έρ-
γου είναι πολύ άπίθανη, ή Δίνα θά

είναι δίχως άλλο ο συγγραφέας...

Νίκος.—Για να μάς κάνη τόν
μέντορα.

Ανδρέας.—Θέλω να δοκιμάσω
κι' εγώ, για να ιδώ αν θά τό κατα-
φέρω να παίξω (Σηκώνεται).

Νίκος.—Κι' εγώ τό ίδιο. Θά κά-
νω τόν δάσκαλό μας, τόν κύριο Μω-
πίδη.

Ανδρέας.—Εγώ θά κάνω τόν
διευθυντή του σχολείου.

Δίνα.—Πολύ ώραία, λοιπόν ή κω-
μωδία εξακολουθεί. Καθένας θά παί-
ζη τό ρόλο του όπως του έρχεται.

Νίκος, μιλώντας με τή μότη.—

Αγαπητό μου παιδί, είσαι τό σέμνω-
μα του σχολείου μας! Τό σχολείο

είναι τό ιερόν τέμενος της παιδείας...
δπου αναπτύσσεται... όπου αναπτύσ-
σεται... χμ, χμ... αν φορούσα γυα-

λιά θά τάλεγα καλύτερα...

Ανδρέας.—Πές του τα λοιπόν:

«Πλησίασε, αγλάισμα των μαθητών.

Η Πατρίς ή ίδια επιθυμεί τήν έγ-
γραφήν σου εις τό σχολείο».

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Στό τέλος οι φωνές κι' ή φασαρία
έφθασαν ως ταῦτιά του ίδιου του Ντυ-
πλεῖξ πού ήταν έτοιμος να χτυπήση
τό κουδούνι για να ρωτήση τί συμ-
βαίνει, όταν ή πόρτα άνοι-

ξε άξαφνα διάπλατη και
μπροστά του παρουσιάστη-
κε ένας έφηβος.

Ο Ντυπλεῖξ τόν γνώρισε
στη στιγμή, όπως άλλωστε
τόν είχαν γνωρίσει κι' έ-

λοι οι άλλοι, παρ' όλες τις
αλλαγές πού έφερε ο χρό-

νος στην όψη του και παρ'
όλα τά τρισάθλια κουρέλια

πού σκέπαζαν τό σώμα του.

— Ντάρλι, παιδί μου!

φώναξε ο διοικητής.

— Πατέρα μου! Πατέρα

μου! ψιθύριζε με άλλωσι-

μένη φωνή ο μικρός Κα-
τρυά πέφτοντας στην άγκα-

λιά πού του είχε άνοιχτεί.

Η πριγκίπισσα Ίωάννα,
ακούγοντας τή χαρμόσυνη

είδηση, είχε τρέξει κι' αυτή.

— Ντάρλι! Έσύ είσαι

αλήθεια; Έμεις σέ λογα-
ριάζαμε για χαμένον. Τί

χαρά πού σέ ξαναβρίσκουμε!

Κι' άγκάλιαζε μ' αγάπη

τό παιδί και τό γέμιζε φι-
λία και χάδια.

Ύστερα από τις πρώτες

διαχύσεις, ο Ντυπλεῖξ φώ-
ναξε μ' ένθουσιασμό:

— Ω, μαζί σου ξαναγυ-
ρίζει και ή ευτυχία, ξανα-

γυρίζουν οι καλοί καιροί!

Είναι αλήθεια πως από λί-
γο καιρό ή τύχη, πού τόσο

με κυνήγησε, άρχισε πάλι
να μου χαμογελά. Μά για

τά σχέδιά μας και για τις
ελπίδες μας έχουμε καιρό

να μιλήσουμε άργότερα.

Πήγαινε τώρα να ξεκου-
ρασθής. Θά έχης απόλυτη

ανάγκη από άνάπαυση, καί-
μένο μου παιδί. Πήγαινε

Ύστερώτερα θά μάς διηγη-
θής και σὺ τις δικές σου περιπέτειες.

— Εγώ έχω τόσο σπουδαία και

ή είδηση της επιστροφής του μι-
κρού Κατρυά, κάνοντας τό γόρο του
σπιτιού, έφθασε σταῦτιά της γριάς
Χλόης, της πιστής υπηρέτριας της
κυρίας Ντυπλεῖξ. Όπως όλοι οι άν-

ΑΠΟ 1ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ

58ΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ

κι' αρχίζει νέος Τόμος με
νέα όλωςδιόλου μυθιστο-
ρήματα και με ωλλγές ώ-
ραϊες καινοτομίες.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1936

ωὐδ δὰ ἀφήσουν έσοχή,
δὰ δημοσιευδοῦν στο έρ-
χόμενο φυλλάδιο.

ΑΝΑΝΕΩΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ!

θρωποι του παλατιού, έτσι κι' αυτή

ήταν πολύ άφροσύμη στέν Ντάρλι

και ή έξεφάνισή του της είχε σται-
χίσει σημαντικά. Μά σάν άπλοϊκή

φύση πού ήταν, έπίστευε στα θαύμα-
τα και δεν είχε ποτέ της άπελπιστεί

πως ο μικρός Ίνδρος δεν θά ξαναγύ-
ριζε. Κι' όταν μέσα στο σπίτι μιλού-

σαν για τόν Ντάρλι, σάν για ένα πρό-

σωπο πού δεν βρισκόταν πιά στη
ζωή, έκείνη πάντοτε διαμαρτύρονταν
κι' έλεγε πως θά τόν ξαναϊδούν μιὰ
μέρα. Όστόσο, ή χαρά πού ένιωθε
τώρα βλέποντας τήν έλπίδα της
πραγματοποιημένη, άντι να έκδηλω-
θ ή όπως των άλλων, με φωνές, με
παχιά λόγια και με γέλια, δείχτηκε
με έργα. Και όταν ο Ντάρλι, άκο-

λουθώντας τήν κυρία Ντυ-

πλεῖξ, βγήκε από τό γρα-

φεύο του Διοικητή, άντί-

κρισε μπροστά του τήν κα-

λή Χλόη, πού μ' ένα χα-

μόγελο πού έδειχνε όλα

της τά δόντια, τού είπε με

ένα τόνο φυσικώτατο, θά

να μὴν είχε συμβεί τίποτε

σ' όλο αυτό τό διάστημα

και να μὴν είχε λείψει τό

παιδί επί τόσα χρόνια:

-- Τό μπάνιο είναι έ-

τοιμο!

Ο Ντάρλι, κατάβαθα συγ-

κινημένος, άγκάλιασε τή

γριά άραπία, πού τόν έ-

σφιξε στην άγκαλιά της

γελώντας μαζί και κλαί-

γοντας. Μά ή συγκίνησή

της δεν επηρέασε σέ τί-

ποτε τή δραστηριότητά της

και ο μικρός Κατρυά, βγαί-

νοντας από τό άπολαυστικό

του μπάνιο, βρήκε στην

παλιά του κάμαρα, επάνω

σ' ένα τραπέζακι, ένα πιάτο

με φρούτα και με γλυκά,

πού τού είχε έτοιμάσει ή

προβλεπτική Χλόη.

Τήν ώρα πού καταγινό-

ταν να τά εξαφανίσω, μπή-

κε πάλι μέσα ή αγαθή ά-

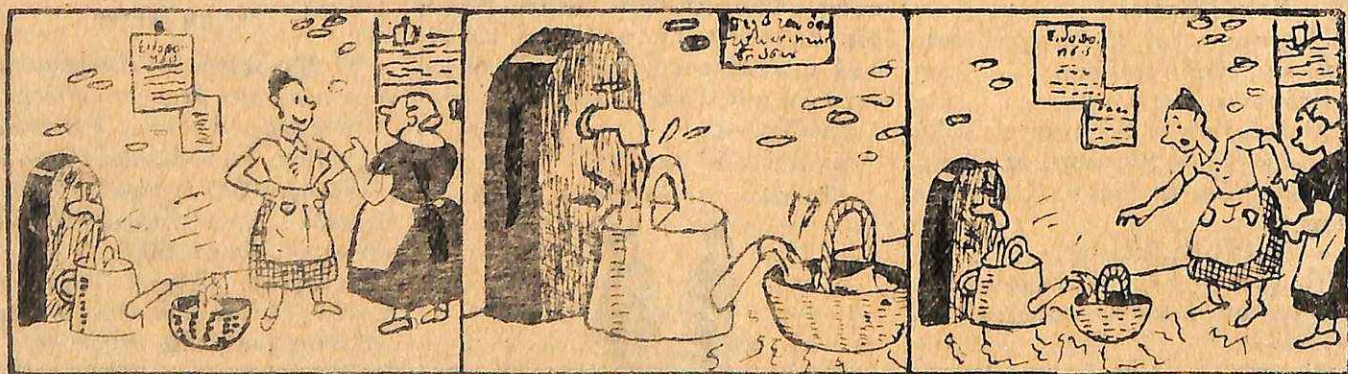
ραπία και με τό χαρού-

μενο χαμόγελό της:

— Ο μικρός άφέντης θά

μπορέση τώρα να κοιμηθ ή,

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΣΤΗ ΒΡΥΞΗ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Αντεγράφη, και άνεκινώθη από τόν Εδγένην Β. Βαλασάκη

ήταν καλὰ βολεμένος και νὰ ἰδῇ μήπως τοῦ ἔλειπε τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Μιά ματιά στὰ περασμένα

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μοῦ ἔτυχαν πολλὰ ἀναποδιές, ἔλεγε τὴν ἐπομένη ὁ Ντυπλεῖξ στὸν βαφτιστικὸ του. Ναί, πέρασα πολὺ δύσκολες στιγμές. Ὁ Λώ, ποὺ τὸν εἶχα βάλει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ μου καὶ τὸν θεωροῦσα ἱκανό, μὲ γέλασε οἰκτρά. Ἀφῆσε νὰ ἀποκλεισθῇ στὸ νησί τοῦ Σέριγκαμ καὶ ἀναγκάσθηκε ὕστερα νὰ παραδοθῇ. Ὁλοι γύρω μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θαρραλέα μου γυναῖκα, μὲ συμβόλευαν νὰ ὑποταχθῶ καὶ νὰ ζητήσω εἰρήνη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους. Εἰρήνη! Νὰ ζητήσω εἰρήνη τὴν ἐπομένη μιάς καταστροφῆς! Μὰ τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἐρχόταν στὸ νοῦ νὰ κάνω ἓνα τέτοιο πράγμα!

— Θὰ ἦταν τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νὰ ἐξευτελισθῇ ὁλότελα τὸ γόνιμο τῆς Γαλλίας στὴς Ἰνδίες, τὸν ἔκοψε ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα. Γι' αὐτὸ δὲ Διοικητὴς δὲν θέλῃ με κανένα τρόπο νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴν πρόταξη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ μικρὴ ἱστορία ποὺ μοιάζει μὲ παραμῦθι... Σ' ἓνα σπίτι, ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμμὰ ἔφυγαν τὴ νύχτα γιὰ μιὰ φιλικὴ συναναστροφή, ἀφοῦ ἀποκοίμισαν τὰ παιδάκια τους, δυὸ ἀγοράκια, τὸ ἓνα ἔξι χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο τεσσάρων. Ἡ ὑπνέτρια δὲν ἔμενε στὸ σπίτι καὶ τὴ νύχτα, καὶ τὰ παιδάκια ἔπρεπε νὰ μείνουν ὁλομόναχα. Οἱ γονεῖς ὅμως συλλογίσθηκαν πὼς δὲν θὰ ἔλειπαν περισσότερο ἀπὸ δυὸ-τρὲς ὥρες, καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ παιδάκια θὰ κοιμόνταν βέλπιστα βαθιὰ κι' οὔτε θὰ καταλάβαιναν τὴν ἀπουσία τους. Γιατὶ σπάνια ξυπνοῦσαν τὴ νύχτα, κι' αὐτὸ πάντα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἔπαιρναν τὸ πρωτοῦνι.

Ἐκείνη ὅμως τὴ νύχτα συνέβηκε κάτι ἑκτακτό: Ὁ Γιαννάκης, τὸ μικρὸ ἀγόρι, ξύπνησε κατὰ τὴς ἑντεκα καὶ, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Μαμμὰ!... μαμμὰ!... Ἐλα νὰ μοῦ δώσης ζεστὸ γάλα!... Ἐλα νὰ μοῦ πῆς ἓνα παραμυθάκι νὰ κοιμηθῶ!...

Ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀποκρινόταν κανένας, τὸ ἀγοράκι φώναζε ὁλοένα δυνατώτερα. Κι' οἱ φωνές του ξύπνισαν τὸν ἀδερφό του, τὸν Πετράκη, ποὺ τοῦ εἶπε:

— Ἡ μαμμὰ δὲν εἶν' ἐδῶ... Δὲν ἀκουσες ποὺ θὰ πῆγαινε μὲ τὸ μπαμπὰ σὲ μιὰ βεγγέρα;... Δὲν θὰ γύρισαν ἀκόμα. Ξανακοιμήσου λοιπὸν καὶ μὴ γυρεύῃς γάλατα καὶ παραμῦθια.

— Ὁχι! ἔλα τὴ μαμμὰ μου! φώναξε ὁ μικρός.

Κι' ἔδωκε τὰ κλάμματα. Μὰ κάτι κλάμματα, ποὺ λὲς καὶ τοῦ εἶπαν πὼς ἡ μαμμὰ του ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ! Ὁ καϊμένος ὁ Πετράκης δὲν ἤξερε πὼς νὰ παρηγορηθῇ, πὼς νὰ μερώσῃ τὸ ἀδελφάκι του ποὺ σπάραινε. Καὶ στὴν ἀπελπίσά του, τοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνευση: νὰ φωνάξῃ τὴ μαμμὰ τους... τηλεφωνικῶς!

Στὸ σπίτι εἶχαν τηλέφωνο καὶ τὸ μεγαλύτερο ἀγοράκι ἤξερε κάπως τὸ χειρισμό του. Ζήτησε λοιπὸν τὸ Κέντρο κι' εἶπε στὴν τηλεφωνήτρια ἔσο πὶδ παρακαλεστὰ μπορούσε:

— Ἀχ, δεσποινίς! Ἄν μοῦ κάνατε μιὰ χάρη!... Σὰς παρακαλῶ πολὺ... μπορείτε νὰ τηλεφωνήσετε στὴ μαμμὰ νὰ γυρίσῃ ἄμέσως; Ἐμπνῆσε, πέτε της, ὁ Γιαννάκης καὶ κλαίει. Δὲν ξέρω τί νὰ τὸν κάμω. Θέλει τὴ μαμμὰ του. Νὰ τοῦ δώσῃ ζεστὸ γάλα καὶ νὰ τοῦ πῇ παραμῦθι...

— Εὐχαρίστως, μικρέ μου, ἀποκρίθηκε ἡ τηλεφωνήτρια. Πές μου μόνο... ποῦ εἶναι ἡ μαμμὰ;

— Πῆγε σὲ βεγγέρα... Μὰ δὲν ξέρω σὲ ποῖο σπίτι...

— Ἀ! μὰ τότε;

— Τί; δὲν μπορείτε νὰ τῆς τηλεφωνήσετε;

Ἡ τηλεφωνήτρια σώπασε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Πόσω χρονῶν εἶσαι, μικρέ μου;

— Ἐξη, δεσποινίς.

— Καὶ τὸ ἀδελφάκι σου;

— Ὁ Γιαννάκης; Τεσσάρων.

— Κλαίει ἀκόμα;

— Οὐ, κλαίει πολὺ!

— Καλὰ. Πές του νὰ ῥθῇ στὸ τηλέφωνο καὶ βάλῃ τὸν νᾶκούση...

Ὁ Πετράκης ἔτρεξε στὸ ἀδερφάκι του.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε, μὴν κλαῖς! Τηλεφωνήσα κι' ἡ μαμμὰ τώρα ἔρχεται. Ἐλα νὰ σοῦ τὴ πῇ ἡ ἡ τηλεφωνήτρια ἡ ἴδια. Ἐλα!

Ἀμέσως ὁ Γιαννάκης ἔπαψε τὰ κλάμματα κι' ἀκολούθησε στὸ τηλέφωνο τὸν Πετράκη, ποὺ τοῦ ἔδωκε στ' αὐτὴν τοῦ ἀκουστικό.

— Ἀλό! ἀλό!... Ὁ Γιαννάκης!

— Ἀ, σ' εἶσαι, Γιαννάκη; ἀκούστηκε ἄμέσως ἡ φωνὴ τῆς τηλεφωνήτριας. Μὴν κλαῖς, μικρέ μου, κι' ἡ μαμμὰ σου τώρα θὰ ῥθῇ. Τῆς τηλεφωνήσα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ καθήσῃς ἡσυχᾶ. Ὁχι πιά κλάμματα καὶ φωνές. Ζεστὸ γάλα θὰ σοῦ δώσῃ ἡ μαμμὰ σου, τώρα ποὺ θὰ ῥθῇ. Παραμῦθι ὅμως... ἓνα ὥρατο παραμῦθι... μπορῶ νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ. Θέλεις;

— Θέλω! φώναξε ὁ Γιαννάκης.

— Λοιπὸν ἀκού. Ἀκούτε κι' οἱ δυὸ σας... Μιὰ φορὰ κι' ἔναν καιρό...

Κι' ἡ τηλεφωνήτρια ἄρχισε νὰ λέγῃ στὰ γοργάκια ἓνα παραμῦθι τοῦ Ἀνδρῆ...

Τὸ παραμῦθι κόντευε νὰ τελειώσῃ. Ἀλλὰ μιὰ στιγμή ποὺ ἡ τηλεφωνήτρια ρώτησε «ἀκούτε;», δὲν τῆς ἀποκρίθηκε κανένας. Καὶ τὰ δυὸ ἀγοράκια εἶχαν ἀποκοιμηθῇ!

Ὅταν σὲ λίγο γύρισαν οἱ γονεῖς τους, τὰ βρήκαν ἀποκοιμισμένα στὸ τραπέζι ὅπου ἦταν τὸ τηλέφωνο, μὲ τὰ κουσινὰ στὰ χέρια. Ἐκπληκτοί, τὰ πῆραν ἀγκυλιὰ καὶ τὰ βάλαν στὰ κρεββατάκια τους χωρὶς νὰ τὰ ξυπνίσουν. Καὶ μόνο τὸ πρῶτ' ἔμαθαν ἀπὸ τὸ Γιαννάκη τί εἶχε συμβεῖ...

Πῆγαν ἄμέσως στὸ τηλέφωνο καὶ μὲ τὰ θερμότερα λόγια εὐχαρίστησαν τὴν καλὴν τηλεφωνήτρια, ποὺ τόσο ὠραῖα εἶχε ἀναπληρώσει τὴ νύχτα τὴ μαμμὰ.

Ἐφέρετε, τώρα, ποῦ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ὁχι ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Ἐγινε στὸ Ὁδενζέ τῆς Δανίας, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀνδρῆ. Καὶ δὲν μοιάζει, ἀλήθεια, σὰν ἓνα παραμῦθι τοῦ;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(τοῦ R. M. RILKE)

Κύριε, εἶναι πιά καιρός. Τὸ καλοκαίρι ἐκράτησε πολὺ. Ρίξε τώρα τὸν ἥσυχιο σου πᾶνω στὰ ἡλιακὰ ρολόγια κι' ἄφισ' ἐλεύθερους τοὺς ἀνέμους πᾶνω στὴς μεγάλες πεδιάδες.

Πρόσταξε τίς τελευταῖες ὁπῶρες νὰ ὠριμάσουν καὶ χάρισέ τους δυὸ ἀκόμη γλυκειὰς ἡμέρας. Κι' ὅταν πιά ὅλα θάχουν τελειώσει, κλείσε τὸ στερεὸν χυμὸ μέσ' στὸ ἀψὺ κρασί.

Τώρα πιά, ὅποιος βρέθηκε χωρὶς σπιτικό, σπιτικό πιά δὲ θὰ χτίσῃ. Κι' ὅποιος βρέθηκε τώρα μοναχός, πολὺν καιρὸ θὰ μείνῃ μοναχός—καὶ θὰ κάθεται νὰ γρυπνᾷ, νὰ διαβάζῃ, νὰ γράφῃ μεγάλες ἐπιστολές, κι' ἀνήσυχος θὰ σεργιανίξῃ πᾶνω κάτω στὴς δενδροστοιχίες, ἐνῶ ὁ ἀέρας θὰ φουσᾷ τὰ χλωμὰ τὰ φύλλα.

M. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΣΤΡΟ ΠΑΛΙΟ

Κάστρο παλιό, σὲ ρήμαξαν τοῦ χρόνου [οἱ προσβολές
Καὶ σήμερα ἓνα θλιβερό σωρὸ σὲ κα-
[ταντήσαν.
Τοῖχοι, χαλάσματα καὶ καὶ στὰ πόδια
[σου πολλές
Πέτρες, σὰν κόκκαλα νεκροῦ, ποὺ ἀ-
[ταφο τὸν ἀφήσαν.

Δόξες ἀντίκρυες, παλιὸ κάστρο, ἄλλες [ἐποχές,
Ὅταν γερὸ τὸ στήλωνες τὸ πέτρινο [κορμὶ

Καὶ μείνανε σημάδια τους κάποιες πα- [λιές πληγές,
Ποῦ σοῦ ἀνοιξε μέσ' στὰ πλευρά τοῦ [κανονιοῦ ἡ ὀριή.

Τοῦρκοι, Ρωμιοὶ καὶ Βενετοὶ πῶς σου [πολεμήσαν
Κι' εἶδες κορμιά νὰ πέφτουνε στὰ βό- [λῃα τῶν ἐχθρῶν,

Ὅσπου σωριάστηκες καὶ σὺ κι' οἱ πέ- [τρες σου σκορπίσαν

Ἀχαρά.—Νά, κι' ἄλλος νεκρὸς στὴς [σφαῖρες τῶν καιρῶν.

Ὁ λόφος ὅπου σὲ κρατᾷ, σὰν ἐπι- [τύμβιο μοιάζει

Μιὰ κάποια ἐλιά στὴν κορυφῇ, ἀντὶ [γιὰ κυπαρίσσι

Κι' ἐν' ἄλογο, ποὺ ἀργομασάει τὸ χόρ- [το σου, φαντάζει

Παλιὸς σου φίλος. πούχει ἐρθεῖ κερί [νὰ σοῦ κολλήσῃ.

Ἀμάραντος [B]

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ...

Ὁ ἥλιος εἶχε ρίξει τίς τελευταῖες σβυσμένες ἀναλαμπές του στὴ φύση ἀπὸ πολλὴν ὥρα.

Ἡ φωτεινὴ ταῖνια τῆς ἡμέρας εἶχε πιά ἔστυλιχθεῖ ὅλη κι' ἡ νύχτα μὲ τὴ σειρά τῆς ἄρχισε νὰ ἔστυλιγῃ κι' αὐτὴ τὴ δικὴ τῆς σκορπίζοντας στὴ φύση τὸ σκοτάδι...

Εἶναι μιὰ μαγευτικὴ Αὐγουστιὰτικὴ νύχτα!

Στὸ σκοτεινὸ θόλο τ' οὐρανοῦ, ποὺ ἔμοιαζε μέσα στὸ σῦθαμπο τῆς νύχτας σὰν ἓνα ἀπέραντο μελανόμαυρο βελούδο, στολισμένο μ' ἀμέτρητα διαμάντια τρεμόσβυναν τὰ πρῶτα ἀστέρια κι' ἔστελναν κἄτω στὴ γῆ τὸ μελαγχολικὸ χλωμὸ τους φῶς.

Καὶ μέσα ἀπ' τὸ ἀπέραντο παραθαλάσσιο ἀρκο λουλούδια, πλήθος λουλούδια σ' ἀπειρες ἀποχρώσεις μὲ λογίων-λογίων μεθυστικὲς εὐωδίες, σκορποῦσαν στὴ γύρω ἀτμόσφαιρα ἓνα γλυκὸ ἄρωμα ποὺ σ' ἔκανε νὰ μεθᾷς.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο πᾶρκο μὲ τὴ ὑψηλὰ καγχελοφράγματά του, τίς βαρεῖες καὶ μεγάλες σιδερένιες πόρτες του—ποῦ ἔμοιαζε σὰν ἀπόρητο φρούριο—μὲ τὰ μεγάλα γερασμένα, ἀπὸ τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν κυλίσσει, δέντρα του, σὲ μιὰ ἐρημικὴ του ἄκρη, ποὺ κατέληγε στὴν ἀπότομη βραχὴν ἀκρογιαλιά ἓνας πύργος μεσαιωνικὸς μὲ τὴν μυστηριώδη του ὄψη συμπλήρωνε τὴν ἀπέραντη ἐρημιά.

Οἱ χονδροὶ πέτρινοι τοῖχοι του—λὲς καὶ στὸ πείσμα τοῦ καταλύτῃ χρόνου

ἔξακολουθοῦσαν νὰ στέκουν ἀκέραιοι.

Τὰ χορταριασμένα ὅμως παραθύρα κι' οἱ πόρτες του οἱ μισογκρεμισμένες κώφες του, οἱ ἀμέτρητες φωλιές τῶν πουλιῶν ἦταν καταφανὴ δείγματα τῆς ψυχρῆς καὶ παγερῆς πνοῆς—τοῦ ἀσυγκίνητου αὐτοῦ καταστροφῆς τῆς τέχνης, τοῦ χρόνου—ποῦ στὸ πέρασμά του ἀφήνει βαθεῖα ἀνεξάλεπτα καὶ ἀνεπανόρθωτα τὰ ἔχνη.

Οἱ θολωτὲς καμάρες του—ποῦ ποῖος ξέρεῖ ἴσως κάποτε καὶ σ' αὐτὲς νὰ εἶχαν ἀνεπήσει φωνές καὶ γέλια εὐτυχισμένων ἀνθρώπων—κι' οἱ μαρμαρίνες χορταριασμένες σκάλες του—ποῦ ἴσως νὰ εἶχαν ἀναιβεῖ ἀνθρωποὶ δοξασμένοι—ἀποτελοῦσαν κι' αὐτὲς μὲ τὴν τωρινὴ ἐρημιά τους ἀκόμη μιὰ μελᾶγχολη νότα μέσα στὸ ὅλο θλιβερό πλαίσιο τοῦ ἐρημωμένου πύργου.

Ἐνας γέρο-φύλακας ἐπιφορτισμένος μὲ τὴ φύλαξή του κατόρθωνε νὰ διατηρῇ ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ ἀπέραντο πᾶρκο σὲ σχετικὴ ἀνθηρότητα. Τὸ πᾶρκο αὐτὸ ποὺ εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε ἡμέρες δόξας. Ὅλο τὸ ὅποιοιο ἔφερνε κι' αὐτὸ τὴν σφραγίδα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐρήμωσης.

Πλήθος ἀγκάθια εἶχαν φυτρώσει ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στοὺς ξερὸς θάμνους σὰν πιστοποίηση τῆς σκληρῆς ἐγκατάλειψης!

Τὸ ὀρμητικὸ καὶ ἀτίθαστο κύμα τῆς μανιασμένης θάλασσας τοῦ χειμῶνα, ποὺ τὴν ἐξαγριώνει ὁ ἀπειλητικὸς βορρᾶς ἔχει καταφάγει, ἀπὸ τὴν βορινὴν πλευρὰ τὰ χοντὰ θεμέλια τοῦ πύργου.

Μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας ὁ παλιὸς μεσαιωνικὸς πύργος στὴν ἀπότομη βραχὴν ἀκρογιαλιά, χωμένος μέσα στὰ πυκνὰ πελώρια δέντρα, μοιάζει σὰν κι' αὐτοὺς τοὺς ὑπερφυσικοὺς πύργους ποὺ διαβάσουμε στὰ παραμῦθια.

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει καὶ μιὰ μυστικὴ σιωπὴ σκορπιέται τριγύρω νομίζεις πὼς ἓνα ἄορατο χερὶ σκόρπισε μὲ μιὰς μιὰ μαγικὴ γαλήνη. Καὶ μέσα στὴ μυστηριώδη σιγαλιά τῆς νύχτας οἱ δώδεκα ρυθμικοὶ ἀγογοὶ χτύποι τοῦ παλιοῦ ρολογιοῦ τοῦ πύργου σημαίνουν μεσάνυχτα!

Δώδεκα χτύποι δυνατοὶ τρεμουλιαστοὶ σὰν ραγισμένοι ἀπὸ τὸ χρόνὸ σὰν νὰ θέλουν νὰ ποῦν πως κυλώντας τὰ χρόνια σκορποῦν ἐρημιά.

Καὶ σὲ λίγο κι' αὐτοὶ σβύνουν ἀπότομα σὰν νὰ μὴ θέλουν νὰ ταράξουν τὸ μυστήριο τῆς νύχτας καὶ μόνον ὁ μονότονος μελαγχολικὸς ψιθύρος τοῦ φλοῖσβου τῆς θάλασσας ἀκούγεται σὰν μιὰ ὑπέροχη θλιμμένη ἀριονία καὶ τὸ κύμα τῆς ἡμερωμένη καὶ ταπεινὴ χαϊδεύει ἀπαλὰ, σὰν νὰ τὸ γλυκοφιλή, τὰ καταφαγωμένα θεμέλια τοῦ παλιοῦ ἐρημωμένου πύργου!

Ἀσβεστη Φλόγα [Γ]

ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

Μιὰ πεταλούδα, μιὰ θεότρελλη γαλαξοπράσινη πεταλούδα, κυνήγησα ἀσκοπα τόσην ὥρα. Δὲ βαρέθηκε νὰ μὲ γελᾷ, δὲ στάθηκε οὔτε στιγμὴ περισσότερο σ' ἓνα λουλούδι... Χανόταν κοροϊδευτικά σ' ἓνα τριαντάφυλλο, σὲ

μιὰ μαργαρίτα, σὲ μιὰ ντάλια... Ὡς ποῦ νὰ τρέξω ἀπὸ δῶ... χανόταν ἀπὸ κεῖ, ἔκανε ὅλη τὴ βόλτα τοῦ κήπου καὶ στεκόταν πάλι σὲ κάποιο ἀγριολούλουδο.

Μὲ κούρασε!... Μὲ ἔλασε τὸ τρελὸ τρέξιμό της. Βαρέθηκα νὰ τὴν κυνηγῶ...

Στάθην' ἀποκαμωμένη καὶ τὴν κοίταξα ποῦ ἦταν καὶ πάλι ἐτοιμὴ νὰ πετάξῃ σὲ κἀνὶ ἀγριοτριφύλλο...

Θεότρελλη πεταλούδιτσα! Τρέξε νὰ χαρῇς στὰ λουλούδια τὴν λίγη ζωὴ σου. Τρέξε νὰ γνωρίσῃς ὅτι ἀγνωστο κρύβεται πίσω ἀπ' τ' ἄγρια κρινάκια. Τρέξε μ' ὅλη σου τὴ δύναμη. Τὸ βράδυ ἴσως δὲ θὰ ὑπάρχῃς! Δὸς τὴ χαρὰ στὰ ὀλοπόφυρα γεράνια. Ἴσως σὲ λίγο νὰ χύσουν κάποιο δάκρυ δροσῆς γιὰ τὸν πρόσκαιρο χαμό σου.

Τρέξε, ἀνήσυχο πλάσμα! Σὺ μόνο συμβλίσῃς τὴν ψυχὴ. Σὺ μονάχα δείχνεις ὅλη της τὴν ἀνησυχία, ὅλη της τὴν τρέλλα, τρέχεις καὶ σὺ σὰν κι' ἐκείνη παντοῦ, χωρὶς στιγμὴ νὰ χάνῃς.

Ἀνήσυχη σὰν κι' ἐκείνη τρέχεις στ' ἀγνωστο, βιάζεσαι νὰ βρῇς τὴ χαρὰ. Σὲ τραβοῦν τὰ ὀμορφα τριαντάφυλλα, μὰ μπορεῖ νὰ πέσῃς καὶ μέσα στ' ἀγκάθια. Ἐτοί κι' ἡ ψυχὴ μας, τραβιέται ἀπ' τ' ὀμορφο, μὰ πολλές φορὲς οἰχίνεται—χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ τὸ καταλαβαίῃ—στὰ πῶς βλαβερά ἀγκάθια.

Μὰ πάντα—ὅπου κι' ἂν πέσῃ—κάποιο δάκρυ καὶ γι' αὐτὴν θὰ βρεθῇ.

Τρέξε, τρέξε γαλαξοπράσινη πεταλούδιτσα. Τρέξε νὰ βρῇς τὴ χαρὰ ποὺ γυρεύεις. Ἐχεις τόσο λίγο καιρὸ γιὰ νὰ ζήσης.

Τρέξε στὰ λουλούδια ποὺ προσμένουν μὲ λαχτάρα τ' ἀέρινο πέρασμά σου. τρέξε νὰ δώσῃς τὴ χαρὰ. Ἐγώ, μόνο κακὸ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω. Εἴμαστε τόσο κακοὶ ἔμεῖς οἱ ἀνθρωποὶ!

Τρέξε... Βαρέθηκα νὰ σὲ κυνηγῶ!

Φίλημα Σκιάς [B]

ΜΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΤΡΕΛΛΑ

Τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχὴ κοιμόμαστε ἔξω γιὰτὶ ἔκανε πολὺ ζέστη.

Μιὰ νύχτα ξύπνησα. Ὅταν δυόμιση τρεῖς ἡ ὥρα, τὸ ὀλόγιομο φεγγάρι σκέπαζε τὴ λάμψη τῶν ἄλλων ἀστεριῶν, καὶ τὸ ἀφθονο φῶς του φώτιζε σὰ μέρα. Μ' ὅλο ποῦ κοιμόμαστε ἔξω ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη. Οὔτε φύλλο ἀπ' τὰ γύρω δέντρα δὲν κοινοῖταν. Ἀνασηκώθηκα καθιστὴ στὸ κρεβάτι μου γιὰ ν' ἀναπνεύσω λίγο ἀέρα. Ἀλλὰ μάταια. Ὁ Ἄϊολος τὸν εἶχε κρύψει καλὰ στὰ σασκιά του. Καθὼς σηκώθηκα, μπροστά μου ἀντίκρυσα τὴν κούνια μας. Ἡ κούνια ἦταν ἡ καλύτερη διασκεδαστὴ καὶ στὴν ἐξοχή. Ἀμέσως σκέφτηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ κάνω κούνια. Σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουν οἱ ἄλλοι κατέβηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι. Σκέφτηκα ὅμως ὅτι μιὰ παρέα θάταν καλὴ, γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ ξυπνήσω τὸ μικρό μου ἀδερφ—ὁ μεγάλος, ἡμουν βέβαιος πὼς θὰ προτιμοῖς τὸν ὕπνο του.

Πῆγα ἀπὸ πᾶνω του, καὶ σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὸν ξαφνιάσω, ψιθύρισα:

— Νίκο, σῆκω νῶ κάνουμε κούνια.

— Τί νὰ κάνουμε; ψιθύρισε μισοκοιμισμένος.

— Κούνια... Σῆκω ντέ!

— Ἐγὼ θὰ κάνω πρῶτος ἔ;

— Ἐλα τώρα καὶ κάνεις ἐσύ.

Ἀμέσως σηκώθηκε καὶ πιάνοντάς τον ἅπ' τὸ χέρι—εἶναι λίγο φοβητσιάρης—πήγαμε στὴν κούνια. Ἀνέβηκε πρῶτος καὶ μοῦ εἶπε:

—Σιγά, Καίτη, γιατί μπορεί νὰ μᾶς ἀκούση καὶ νὰ ξυπνήσῃ ὁ μπαμπᾶς.

—Δὲ λές πὼς φοβάσαι, παρὰ βρίσκεις αἰτία τὸν μπαμπᾶ. Ἐμπρὸς πιά σου καλὰ, τοῦ εἶπα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν κουνάω. Γιὰ νὰ τὸν κάνω ὁμῶς νὰ κατεβῇ γρήγορα τὸν πήγαίνα ψηλὰ καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο μοῦπε πὼς κουράστηκε. Ἔτσι κατέβηκε πὺ γρήγορα ἅπ' ὅ, τι περιμένα. Ἦρθε ἡ σειρά μου, ἀνέβηκα καὶ ἄρχισα νὰ κουνιέμαι. Ἀμέσως σχηματίστηκε ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι καί... ἐπὶ τέλους ἀνέκνευσα λίγο ἄερα. Ὅσο πιὸ ψηλὰ πήγαίνα, τόσο καὶ τὸ ἀεράκι δυναίνα. Παιγνίδιζε μὲ τὰ μαλλιά μου καὶ μπτάτιζε ἐλαφρὰ τὰ μαγουλά μου. Ὁ ἀδελφός μου λαχάνιασε κουνώντας με καὶ πῆγε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ περνώντας μπροστὰ μου τὸν χτύπησα μὲ τὰ πόδια μου. Δυστυχία! τί τὴν ἤθελα τὴν κούνια! Ἐβαλε ἀμέσως τίς φωνὲς καὶ στὴ στιγμή ὁ μπαμπᾶς βρέθηκε ἐκεῖ.

—Τί συμβαίνει Καίτη! Τί κάνετε ὁρθοί τέτοια ὥρα; Γιατί φωνάζεις Νίκο;

—Μὲ χτύπησε ἡ Καίτη καθὼς ἔκανε κούνια.

—Δὲν τὴ θέλα, καλὲ μπαμπᾶ δικαιο-λογοῦμαι, κατεβάξαντας τὰ μάτια.

—Πολὺ καλὰ. Πηγαίνετε στὰ κρεβάτια σας καὶ τὸ πρῶτὸ βλέπουμε. Ἐπεσα στὸ κρεβάτι μου μουνδιασμένη ἐνῷ σκεπτόμουν τίς συνέπειες τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς τρέλλας. Ὡστόσο ὅμως μετὰ ἀπὸ λίγο κοιμώμουν βαθειὰ καὶ ὀνειρευόμουν ὅτι γιὰ τιμωρία μου δὲν θάκανα ὅλη τὴν ἄλλη μέρα κούνια...

Ἀνακία [B]

ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἦταν μιὰ τρισχαριτωμένη μέρα, μιὰ μέρα ἀπὸ κείνες ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ βγῇ λίγο ἔξω στὴν ἐξοχή.

Οἱ ξανθὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου χύνανε μιὰ χρυσή σκόνη πάνω στὸν κάμπο ποὺ ἀπλωνόταν κίτρινος, πανώριμος, δί-χωτος τὸ φῶς καὶ τοὺς σκληροὺς ἴσκιους τοῦ καλοκαιριοῦ.

Καθισμένες στὰ θρανία μας εἴμαστε γιὰ μιάμιση κοιτούσαμε μὲ λύπη τὸν καταγάλανο οὐρανὸ ποὺ μᾶς χάρισε μιὰ χτεσινὴ δυνατὴ βροχή.

Καὶ ξαφνικά... χωρὶς καμιά προειδοποίηση ἀκούσαμε: «Παδιά ἐκδρομή»!

Σίγουρα, σκεπτόμουν, ἐνῷ κατέβαινα τρία-τέρα τὰ σκαλιά ἅπ' τὴν χαρά μου, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς μὲ λυπήθηκε καὶ μὲ γλύτωσε ἅπ' τὴν ἀντιπαθητικὴ Κοσμογραφία.

Σ' ἓνα λεπτὸ ὅλες εἴμαστε εἰτοιμες καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα παραγέματα «Ἀνάπαυσις-Προσοχή!» ξεκινάσαμε.

Θεὸ μου τί ὠμορφὴ ποῦναι ἡ φύση! Ποτέ μου δὲν τὴν εἶχα δεῖ πὺ μεγαλόπρεπη. Οἱ φυλλοσιεὲς χρυσώνανε μὲ πλατειεὲς πλάκες τῆ σκοτεινῆς γῆ. Ἐνα μικρὸ ποταμάκι κυλοῦσε σιγαλότερα, κουρασμένο, ἀφοῦ γονιμοποίησε τὰ χωράφια, γιὰ μιὰ ὀλίγη χρονιά. Κί' ἡ κοιλάδα ἀπόμεινε εἰρηνικὴ καὶ καταπράσινη. Εἶχε ὅμως ἀπὸ τώρα τίς πρῶτες ρυτίδες τοῦ χειμῶνα... Σιγά-σιγά, ἀνέβηκαμε πάνω στοὺς λόφους,

Κάτω κατὰ μακρὸς ἀπλώνονταν τὰ λειβάδια, μεγάλα, καταπράσινα χαλιά. Ὑστερα ἔρχονταν τὰ κίτρινα χωράφια, ποὺ οἱ σταχτερὲς ἐλῆες καὶ οἱ μυγδαλιεὲς, διασχίζανε, ἐδῶ καὶ κεῖ μὲ τίς ἀτέλειους δένδροσειρές τους, πολὺ πιὸ κάτω, κατόπιν, βρίσκονταν τ' ἀμπέλια—κούρβουλα πιά—ποὺ τὰ κλήματά τους σέρνονταν πάνω στὸ χωμα. Τ' ὁμολογῶ: Ἀνάμεσα στὸν κάμπο ἐνοιοῦθα τὸν ἐαυτὸ μου περῆσαν.

Ἡ ζωὴ πασίτηαν κυλοῦσε μὲ τίς φλέβες τῶν δέντρων, τ' ἀμπελιού καὶ γέμιζε δροσιὰ τὸν ἄερα. Εἶμουν, συνεπαρμένη ἅπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ξεχείλιζε ἅπ' τὴ γῆ καὶ ἔρχότανε σὲ μένα.

Μὲ μιὰ ματιά τότες ἀγκάλιασα τὰ λιόδεντρα, τίς καλαμιές, τ' ἀμπέλια, τὸ ποτάμι ποῦμοιζε μὲ μιὰ ἀσημένια φούντα στὴν ἀκρὴ τῆς μεγάλης πρᾶσινης χλαμύδας τῶν λειβαδιῶν. Πίστεψα καὶ στιγμὴ πὼς ψήλωσα πολὺ ἀκόμα καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια ἔκανα ν' ἀγκυλιάσω ὅλο τὸν κόσμον...

Ἡ ρέμβη, αἱ σκέψεις μᾶς στιγμῆς μεταρσιώσεως ποῦνοιωσα ὅ' αὐτοὺς τοὺς λόφους ἀναστατώνθηκαν ἀπὸ τὸ σφύριγμα τοῦ Γυμναστή.

Ξαφνιάστηκα. Τόσο γρήγορα πέρασε ἡ ὥρα; ἀναρωτήθηκα... καὶ τρέχοντας ἔφυγα νὰ πῶ νὰ μαζέψω τὰ κορίτσια τῆς δημορίας μου...

Κίτρινη Ἀράχνη [B]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΓΙΝΟ

Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος γαλήνη. Κάποτε, κάποτε, ποὺ ὁ ἥλιος ὑψωνόταν πίσω ἅπ' τὸ βουνό, φαινόταν τὸ φῶς του, ἅπ' τίς κορυφὰς τῶν ἀπέναντι βουνῶν νὰ κατεβαίνει σὰν νὰ ξεδιπλωνόταν ὀριμητικά, κάτω στίς κατωφρέριες καὶ στίς πεδιάδες. Ἐνα φθινοπωριότικο ἀεράκι, ἀποσπώντας ἅπ' τὰ κλαδιά τὰ μαραμένα φύλλα τῆς μουριάς, τὰ ἔφερε νὰ πέφτουν κανένα βῆμα μακριὰ ἅπ' τὸ δέντρο.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στοὺς ἀμπελῶνες, στοὺς ξαπλωμένους ἀκόμη βλαστούς, λαμποκοποῦσαν τὰ ροδόχρωμα φύλλα σὲ διάφορες ἀποχρώσεις.

Καὶ ἡ φρεσκοσκαμμένη γῆ, φάνταζε μελαχρινὴ καὶ διάφανη στοὺς ἀσπρόδερους καὶ λαμπεροὺς ἅπ' τὴ δροσιὰ κάμπους τῶν καλαμιῶνων.

(Μετάφραση ἅπ' τὸ Ἰταλικὸ)

Θάλεια [Γ]

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ὁ Λαφονταίν, ὁ περίφημος μυθολογὸς καὶ ποιητὴς τῆς Γαλλίας, ποὺ οἱ θαυμάσιοι μῦθοι του εἶναι ἓνα παγκόσμιον βιβλίον, ἦταν ὁ πιὸ ἀφηρημένος ἀνθρώπος τῆς γῆς. Διαρκῶς ὀνειρευόταν τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ βιβλία ποὺ συμπαθοῦσε.

Μιά μέρα ὁ πρίγκιπας τοῦ Κοντέ τὸν προσκάλεσε σὲ γεῦμα. Ἀλλὰ ὁ ἀφηρημένος ποιητὴς δὲν πῆγε. Αὐτὸ ὁ πρίγκιπας τὸ πῆρε γιὰ δεῖγμα περιφρόνησης καὶ θυμώσε πολὺ.

Ὁ Λαφονταίν, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ ἐνὸς φίλου του, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ νικητὴ τοῦ Ροκουᾶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ ταπεινὰ συγγνώμη. Μόλις ὁ Κοντέ τὸν εἶδε, τοῦ γύρισε μὲ θυμὸ τὴν πλάτη.

—Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότετε, φώναξε ὁ πονηρὸς μυθολογὸς. Μοῦ εἶχαν πει πὼς εἴσατε θυμωμένος μαζί μου, ἀλλὰ

τώρα τὸ βλέπω καλὰ πὼς μὲ γέλασαν.

—Περίεργο πρᾶγμα, ἔκανε κατὰ-πληκτος ὁ Κοντέ. Τί σὰς κάνει νὰ πιστεύετε ὅτι δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζί σας;

—Ἡ Ὑψηλότης σας μοῦ γυρίζει τὴν πλάτη, ἐνῶ αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ δὲ συνειθίζει νὰ τὸ κάνῃ στοὺς ἐχθροὺς τῆς.

Αὐτὴ ἡ ἐπιδέξια κολακεία καταπράυνε ἀμέσως τὸ θυμὸ τοῦ Κοντέ, ποὺ ἔτρενε τὸ χέρι στὸν ἐξυπνο ποιητὴ.

Ἀτλαντὶς [Γ]

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἦταν ἓνα πρωῒνὸ τῆς ἀνοιξης. Ὁ-λα χαμογελοῦσαν, ὁ οὐρανὸς καθαρός, ἡ γῆ ἀνθισμένη καὶ ἡ γαλάζια θάλασσα νάνουρίζονταν ἀπὸ τὸν ἔσφυρο. Ἐσφύρου, ἓνα γλυκὸ κῦμα, στεφανωμένο ἀπὸ ἓνα ὠραῖο ἄσπρο ἀφρὸ ἀκούμπησε στὴν ἀκρογιαλιά ἓνα φαρδὺ κογχυλὶ ὅπου κοιμόταν ἡ θεὰ Ἀφροδίτη. Ἡ ἀφρογέννητη ξύπνησε καὶ κήθησε στὴν χλιαρὴ ἄμμο, τινάζοντας τὰ μακριὰ ὀλόχρυσά μαλλιά τῆς, σπαρμένα ἀπὸ σταγόνες, σὰν μαργαρίτια ποὺ κυματίζοντας φαίνονταν σὰν ἀπαλὸ μετὰξι. Ἦταν τόσο ὁμορφὴ ποὺ ὁ Δίας τῆς εἶπε ἀμέσως:

—Ἐλα στὸν Ὀλυμπο, γιὰ νὰ γίνῃς ἡ θεὰ τῆς ὁμορφιάς.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἔστειλε δυὸ περιστερία ποὺ ἔφεραν ἓνα ἐλαφρὸ ἄρμα καὶ ἔκει ἡ Ἀφροδίτη κήθησε χαρούμενη, καὶ ἀπὸ τότε ἔχει στήσει τὸ θρόνον τῆς στὸν Ὀλυμπο.

Μπετόβεν [B]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΧΩΡΙΑΤΕΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Κάποτε δυὸ χωριάτες ἔβλεπαν ἓνα σύννεφο στὸν οὐρανόν.

—Θὰ μᾶς φέρῃ χαλάζι, εἶπε ὁ πρῶτος.

—Ὅχι, εἶναι βροχή, ἀπαντᾷ ὁ δεύ-τερος.

—Σοὺ λέω πὼς εἶναι χαλάζι, ποὺ θὰ κατατρέψῃ τοὺς καρπούς καὶ τὸ σιτάρι μας. Οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά μας, τὰ ζῶα μας καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν θάχουμε πιά τίποτα νὰ φάμε. Θὰ ἐρθῇ τότε ἡ πείνα, ἡ καταστροφή, ἡ ἀρρώστια, ὁ θάνατος.

—Κάνεις λάθος, φίλε μου, ἡ βροχὴ ποὺ θὰ πέσῃ θὰ μᾶς κἀνῇ τὸ μεγαλύτερο καλὸ. Ἡ γῆ, καλὰ ποτισμένη θὰ μᾶς δώσῃ διπλάσιο σιτάρι, κριθὰρι καὶ καρπούς.

—Ὅχι!

Ἡ συζήτησις ἄναβει, γίνεται μάλωμα καὶ οἱ δυὸ σύντροφοι εἶναι εἰτοιμοὶ νὰ πιαστοῦν στὸ ξύλον. Ἐντωμεταξὺ ὁ ἀνεμος σκόρπισε τὸ σύννεφο καὶ δὲν ἔπεσε ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα οὔτε χαλάζι οὔτε βροχή.

(Ἀπ' τὸ Γαλλικόν)

Συναγρίδα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δελὲς στὴ γειτόνισσά τους:

—Σὲ παρακαλῶ, κυρὰ Μαρία, φῶναξέ τὸν Τοτὸ νὰ παῖξουμε.

—Δὲν εἶναι ἔδω, παιδί μου. Ἐφυγε χθὲς μὲ τοὺς γονεῖς του γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη.

—Δὲν πειράζει. Περιμένο.

Μάνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6 Νοεμβρίου 1935

Ὁ **Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρε τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ
«Διάπλωση», διοργανῶσε δισεβδομα-
διατεῖς εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ ὡς ἐξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Κά-
θε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9,
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
Διαγωνισμοί.**

Τὸ σημερινὸ φυλλάδιον βγαίνει μὲ με-
γάλη καθυστέρηση. Ἀπὸ μιὰ παρεξήγησι
στὴν παραγγελία, ἄργησαν νὰ γίνουν τὰ
κλισὲ τῶν εἰκόνων καὶ γι' αὐτὸ. Μὴ νομί-
σετε λοιπὸν πὼς ἔσχασα νὰ σᾶς στείλω τὸ
φυλλάδιον ἐπειδὴ θὰ τὸ λάβετε κάμποσες
ἡμέρες ἄργότερα. Τὸ ἐρχόμενο θὰ προσπα-
θῶ νὰ βγῇ ταχτικά.

Ἔγινε καὶ ἡ κρίσις τοῦ **Ραδιοφωνικοῦ
Διαγωνισμοῦ** καὶ ἔστειλα τ' Ἀποτελέσματα
στὸ Μπαρέ γιὰ νὰ ανακοινωθῶν ἀπὸ τὸ
Σταθμὸ κατὰ τὸ σῆνθη. Γιὰ ὅσους δὲν
ἔχουν ραδιόφωνο, θὰ τὰ δημοσιεύσω στὸ
ἐρχόμενο.

Στὸ ἐρχόμενο ἐπίσης θὰ δημοσιευθῶν
καὶ τὰ πολὺ εὐχάριστα **Νέα τοῦ 1936**,
ποὺ δὲν πρόφτασα νὰ τὰ εἰσιμῶσω γιὰ τὸ
σημερινόν.

Μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τὸ
γάμο μᾶς πολὺ ἀγαπητῆς μας Διαπλά-
σουλᾶς: Ἡ **Ζωῖτσα Διακοπούλου**, ἀπὸ
τὴν Κάρπαθο, παντρεύτηκε τὸν κ. Βρασιῶ
Φιλιππίδη καὶ ἔφυγε μαζί του στὸ Σουδάν,
γιατί ἔκει εἶναι ἡ ἀργασία του. Μ' ἓνα
συγκινητικὸ γράμμα ἡ φίλη μας μοῦ διη-
γεῖται τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ περιστατικά
καὶ μὲ βεβαιώνει πὼς ἂν καὶ τόσο ἄλλαξε
ἡ ζωὴ τῆς—παντρεμένη, μακριὰ ἀπὸ τὸ
νησί της, ἀπὸ τοὺς δικούς της—ἐμένα
δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Τὴν εὐχαρι-
στῶ πάρα πολὺ καὶ τῆς εὐχόμαι ἅπ' τὴν
καρδιά μου, μαζί μὲ τὸν κ. Φαῖδωνα, τὴ
μεγαλύτερη εὐτυχία στὴν καινούργια ζωὴ
τῆς.

Ἐλαβα καὶ τὸ ἀγγελτήριο τοῦ γάμου
ἄλλης ἀγαπητῆς μας Διαπλάσουλᾶς,
τῆς **Μαριέττας Α. Ουμανάκη**, ἀπὸ τὴ
Ρόδο, ποὺ παντρεύτηκε τὸν κ. Νεοκλῆ
Μ. Καλαβρὸ. Δὲν μοῦ γράφει τίποτ' ἄλλο,
ἐλπίζω ὅμως καὶ αὐτὴ νὰ μὴ μὲ ἐσχίσῃ
στὴν καινούργια τῆς ζωὴ ποὺ, γεμάτη
χαρὰ, τῆς τὴν εὐχόμαι ὁλόφουχα τρισευ-
χισμένη.

Κί' ἓνα νέο βιβλίο. Ὁ **Ἀντώνης Ἰννί-
νος**, παλιὸ Διαπλάσουλὸς στὴν Ἀλεξάν-
δρεια, τύπως ἔκειτ' ἓνα συλλογὴ ἀπὸ ὠ-
ρατὰ διηγήματα μὲ τὸν τίτλον τοῦ πρώτου
«**Βήματα στὴν Ἀβυσσόν**». Εὐχαρίστως
ἀναγγέλλω τὴ λογοτεχνικὴ αὐτὴ ἐκδοσις
τοῦ φίλου μας, ἂν καὶ δὲν εἶναι γιὰ παι-
διά καὶ μόνο οἱ μεγαλύτεροι μποροῦν νὰ
τὴν ἀποκτήσουν. Ὅσοι θέλουν λοιπὸν μπο-
ροῦν νὰ στείλουν στὸν ἴδιο δρ. 37 καὶ θὰ
λάβουν ἀμέσως τὸ βιβλίο χωρὶς νὰ πλη-
ρώσουν ταχυδρομικά. Ἡ διευθυνσίς του εἶναι:
Mr Ant. Inninos, Prince Ibrahim 89,
Sporting Club, Alexandria (Egypt).

Εἶμαι κατενθουσιασμένη, **Στέφανε τῆς
Ἀδελφῆς**, ἀπὸ τίς διαθέσεις καὶ τίς ἐνέρ-
γειες τοῦ Συλλόγου σας, καὶ περιμένο τὸ
πρῶτον ἐξοπλάσμα ποὺ ἐθὰ τὸ διαδεχθῶν

καὶ πολλὰ ἄλλα». Ἐπιδοκιμάζω ἐπίσης
καὶ τὴν πρότασί σου νὰ μὴν ἀσχολεῖται
ὁ Συλλόγος μὲ «ἀποκαλύψεις». Χαίρω ποὺ
εἶσαι θιασώτης τῆς Δημοτικῆς, τῆς ζων-
τανῆς καὶ ἀληθινῆς μας γλώσσας. Ἀλλὰ
δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξί σου. Κάθε
γλώσσα ἔχει μιὰ γραμματικὴν ὅταν ἔχῃ
δυὸ, εἶναι ἀνακατεμένη καὶ βάρβαρη. Δὲν
μποροῦμε λοιπὸν νὰ γράφουμε πότε ἡ βού-
σι τῆς βούσης, ἡ σῦνυ τῆς σῦνυς
(καὶ ὅχι βέβαια ποτέ τῆς βούσεως καὶ τῆς
σῦνσεως) καὶ πότε ἡ κυβέρνησι (ἢ ἡ
κυβέρνησις τῆς κυβερνήσεως, ἢ φύσις
τῆς φύσεως κτλ. Ἐνα τύπο πρέπει νὰ
ἔχομε γιὰ ὅλα, προπάντων ὅταν γράφου-
με τὴ γλώσσα, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο
τὸ δυνατόν ὁμοιόμορφη. Μόνο γιὰ τὸν πλη-
θυντικὸν κάνουμε ἀκόμα μιὰ ἐξαίρεσι. Ἐνῶ
δηλαδὴ ὁ δημοτικὸς τύπος εἶναι, κατὰ τὸ
βρούσε, οἱ κυβερνήσεις, οἱ φύσεις, ἐ-
ρωτήσεις, ἐξετάσεις κτλ. γράφουμε οἱ κυ-
βερνήσεις, φύσεις, ἐρωτήσεις, ἐξετά-
σεις. Ὅσο γιὰ τὴν φράσιν ποὺ φέρνεις πα-
ράδειγμα «**βροχὲς τὴν ἀπάντησι τῆς
ἐρώτησης**» δὲν εἶναι καθόλου δημοτικὴ.
Τὸ σωστὸ εἶναι: «**βροχὲς τὴν ἀπάντησιν
στὴν ἐρώτησιν**». Ἐτοὶ ἀποφασίζουμε τὸν
ἀσυνήθιστον τύπον τῆς γενικῆς ὅπως καὶ οἱ
πολλὲς ἄλλες περιστάσεις. Π: χ: «**παρα-
τήθηκαν δυὸ μέλη ἅπ' τὴν Κυβέρνησιν**»,
ἀντὶ «**τῆς Κυβερνήσεως**», «**κλήσθησαν δυὸ
παράθυρα ἀπὸ τὴν πρόσοψιν**», ἀντὶ «**τῆς
πρόσοψος**», κτλ.

Βλέπεις λοιπὸν, **Βάσιγκτων**, τί κάνουν
οἱ ἀνόητες ἢ ἐμπαθεῖς κριτικὲς; Αὐτὴ
ποὺ διάβασες στὴν ἐφημερίδα σ' ἐμπόδιον
νὰ πᾶς στὸ Ἑθνικὸ ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα ποὺ
λογάριάζες, καὶ ἔτσι ἔχασες ἓνα ἀπὸ τὰ
ὠραῖατερα θεάματα ποὺ θάβλεπες στὴ ζωὴ
σου! Γιατί ὁ «**Πέερ Γκύντ**» τοῦ Ἰψεν δὲν
εἶναι μόνο ἓνα ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ἐκείναι
ἔργα, ποὺ κάθε μορφωμένος ἄνθρωπος πρέ-
πει νὰ τὰ ἐξῇ, ἀλλὰ καὶ παρουσιάσθηκε
στὸ Ἑθνικὸ μὲ τὸν τελευταῖον τρόπο. Ἦθο-
ποιεῖ, σκηνογραφεῖ, κοστοῦμα, μπαλέτα,
μουσική, ὅλα ἦσαν θαυμάσια. Ἐπειτα οἱ
εἰκόνες ἦσαν τόσο πολλὰς καὶ τόσο θαυμα-
τικές, ὥστε τὸ θέατρο, ἅπ' αὐτὴ τὴν ἄ-
ποψιν, ἦταν σὰν τὸν καλύτερον Κινηματο-
γράφο. Ἀφῶν τώρα τὸ θάνατον τῆς γριᾶς
Ὁζε, τῆς μητέρας τοῦ Πέερ Γκύντ, ποὺ
εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς ὠραιότερας δραματικὰς
σκηνῆς τοῦ κόσμου καὶ παιζόταν τέλεια
ἀπὸ τὴν Σαφφὶ Ἀλκαλὸ καὶ τὸν Μινωτῆ.
Ἀμ' ἡ Σηπλιά τῶν Ἑστικῶν; Ἄμὴ τὸ κα-
ράδι ποὺ βουλιάζει!... Ἀ, μικρὲ μου φίλε,
νὰ μὴν πιστεύῃς ποτέ τίς κριτικὰς τῶν
ἐφημερίδων! Εἶναι τόσο σπάνιες ἐκεῖνες
ποὺ λένε τὴν ἀλήθειαν γιὰ μιὰ θεατρικὴ
παράστασι! Οἱ περισσότερες ἐμπνέονται
ἀπὸ τὴ βλακεία τοῦ ὁρῶν κριτικὸν ἢ ἀπὸ
τὸ πάθος ποὺ ἔχει ἐναντίον τοῦ Θεάτρου,
ἢ... καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μαζί. Καὶ δυστυχῶς
τὸ Ἑθνικὸ θέατρο ἔχει τόσοσους ἐχθρούς!
Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἤθελαν νὰ γίνουν διευ-
θυνταί, γραμματεῖς, σύμβουλοι, μέλη τῆς
Ἐπιτροπῆς κτλ. καὶ δὲν ἔγιναν, καὶ ὅλοι
ἐκεῖνοι ποὺ ὑπέβλεπαν ἔργα τους καὶ ἀπορ-
ρίφθηκαν, ἔγιναν κριτικοὶ καὶ τὸ βρίζουν.
Ἐτοὶ—εἶπε ἓνας γάλλος συγγραφεὺς καὶ
τὸ ἀποτυχημένο κρασί γίνεται δριμύτι.
Ἀλλὰ εἶναι ἀμαρτία νὰ πέφτῃ κανεὶς θύμα
αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ξέρω, **Διεπρόσωπη**, πὼς φέτος εἶσαι
σὲ μεγάλῃ τάξει καὶ ἔχεις πολλὰ μαθήμα-
τα μὰ ὅταν σοὺ μὲναι καιρὸς, ἐλπίζω πάν-
τα «**νὰ τὸν διαθέτῃς ὅσο καλύτερα μπο-
ρεῖς**», δηλαδὴ νὰ μοῦ γράψῃς. Γιὰ τὸ κομ-
μάτι σου δὲν θυμώμαι τώρα· ἀλλ' ἀφοῦ
πέρασε τόσο καιρὸς, δὲν εἶναι ἀπίθανον
καὶ νὰ χάθηκε, ὥστε καλὰ ἔκαμες ποὺ ἔστει-
λες ἄλλο. Χαίρω ποὺ περνᾷς τόσο καλὰ
στὸ σχολεῖον. Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς τὸ ἀγαπᾷς,
γιατί μόνο ὅσοι δὲν τὸ ἀγαποῦν περνοῦν
ἐκεῖ ἀσχημα... Ὅσο γιὰ τὴν καθηγήτριά
σου ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ τὴν καθα-
ρεύουσα, δὲν πειράζει! θὰ ἐπωφεληθῇς
αὐτὸ τὸ χρόνον γιὰ νὰ τὴ μάθῃς καλύτερα
γιατί καὶ αὐτὴ χρειαζέται...
Θυμᾶστε τὴν παλιά μας **Κρητικοπού-
λα**; Εἶναι ὁμοίου χρόνια ποὺ ἀποσύρθη-
κε ἀπὸ τὸν κύκλον μας γιὰτι παντρεύθηκε.
Σήμερα λοιπὸν μοῦ γράφει τὰ νέα της. Με-
τὰ τὸ γάμον τῆς ἔφυγε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ
πρὸ δυὸ μηνῶν γύρισε κοντὰ στὴ μητέρα
τῆς. Γιατί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ μη-
τέρα. Καὶ τώρα ἔχει ἓνα χαριτωμένο ἄ-
γοράκι νὰ τῆς ζήσει!—ποὺ γρήγορα θὰ
γίνῃ συνδρομητὴς μου. Στὸ μεταξὺ, ἔχω
θαυμαστὲς στὸ σπῆτι τῆς, ἐκτὸς βέβαια ἀ-
πὸ τὴν ἴδια ποὺ ἄρχισε πάλι νὰ μὲ πα-
ρα

τὲς τίς δουλειές τὰ λατινικά· ἀλλὰ κι' οἱ σοφώτεροι ἄνθρωποι μιλοῦσαν τῇ ζωντανῇ γλῶσσᾳ τοῦ τόπου τους : γαλλικά, ἰταλικά, ἀγγλικά καὶ καθ' ἑξῆς. Τὸν Κάλθο μπορεῖ νὰ μὴν τὸν καταλαβαίνεις τὴν ἰσπανικήν· ἀλλὰ εἶναι μεγάλως ποιητής, ποὺ στέκεται ἀνάμεσα στὸ Σολωμό καὶ στὸ Βαλαωρίτη. Ὅσο γιὰ τὸ ἔργο τοῦ κ. Μελά «Ὁ μπαμπὰς ἐκπαιδεύεται», ὑπάρχει μιὰ οὐγγαρέζικη ὁπερέττα, καμωμένη καὶ ταίνια κινηματογραφική, ποὺ τοῦ μοιάζει πολὺ. Ἀλλὰ εἶναι ἀπλὴ συνάντηση, ὅπως συμβαίνει συχνά. Οἱ συγγραφεῖς μας δὲν «κλέβουν» καὶ μὴν ἀκοῦς τί γράφουν οἱ ἐχθροὶ τους.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Ἑλληνικὲς ὁμορφιές» τοῦ *Μωραϊτάκι*. Εἶναι γραμμένο μὲ εἰλικρίνεια καὶ αἰσθημα, ἀλλὰ ὑστερεῖ στὸ ὕψος. Ἀποφεύγετε νὰ χρησιμοποιεῖτε τόσο συχνὰ τὰ ἐπιθέτα «μαγευτικὸς», «μυρωμένος», «ῥαίος» κτλ. ποὺ τὰ συναντᾷ κανεὶς σὲ κάθε περιγραφή. — «Αἰσώπιος μῦθος» τῆς *Ἡλέκτρας*. Πολὺ γνωστὸς ὁ μῦθος. Ἔτσι ποὺ εἶναι γραμμένος μοῦ φαίνεται σὰν ποίημα. Μήπως ἡ *Ἡλ.* τὸν διάβασε πούθενά ἄλλοι καὶ μοῦ τὸν ἔστειλε, μὴ γνωρίζοντας πῶς δὲν ξαναδημοσιεύουμε ξένα κομμάτια ; — «Μία περίεργη μηχανή» τοῦ *Μικροῦ Ἀθηναίου*. Γνωστὸ πολὺ, σχολαστικὸ. — «Γένος πρὸς τὴν Σελήνη» τῆς *Χρυσῆς Πεταλούδισσας*. Πολὺ συμβολικὸ. Ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ σχεδὸν δὲν ἀποδίδονται σὲ ἄλλη γλῶσσα. Ἐχει καὶ μερικές ἐκφράσεις ἀκατάλληλες γιὰ τὴ Σελίδα. — «Ὁ δῆμιος τοῦ Μπουρτζι» τοῦ *Γαλάζιου Ἀγγελοῦ*. Εἶναι πολὺ καλογραμμένο καὶ θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ ἐκτελέσω τὴν παράκληση τοῦ φίλου μας. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἐντελὸς ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας. Ἀποφεύγετε αὐτὰ τὰ φρικιαστικά θέματα. Περιμένω κάτι καταλλήλότερο. — «Ἀπὸ τὰ φαιδρά» τοῦ *Α. Ψ. Ο.* Δὲν ἔπρεπε νὰ σταλῇ σὰν κομμάτι γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἀλλὰ μάλλον σὰν Π. Πνεῦμα, γιὰτὶ εἶναι πολὺ σύντομο. Ἐπομένως ἡ *Α. Ψ. Ο.* δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ στείλῃ ἄλλο. — «Βραδυνὸς περιπατοῦ» τῆς *Ἀρσενειάδος Νο 11*. Συνηθισμένη περιγραφή. Ἐκφράσεις κοινοτάτες. Δὲν παρουσιάζει καμμιὰ πρωτοτυπία. — «Μία ψυχούλα» τοῦ *Δουνοσιτάτικου Δελτινοῦ*. Τὰ ἴδια ἔχω νὰ πῶ καὶ γι' αὐτό, μολονότι τὸ θέμα εἶναι διαφορετικόν. Ἀποφεύγετε τὰ συχνὰ ἀποσιμωπτικὰ δταν γράφετε. Δὲν εἶναι ὠραία. — «Σκωτσέζικη φιλαργυρία» τοῦ *Μάνου*. Γνωστὸ. Ἡ μετὰφραση ὄχι τόσο καλή. — «Τὸ πάθημα» τῆς *Α. Α. Α.* Τὸ ἐπεισόδιό νόντιμο, ἀλλὰ ὄχι καλὰ διατυπωμένο. Ἀς ξανασταλῇ μὲ ἀλλαγμένη κάπως τὴν ἀρχὴ καὶ πὺ καλογραμμένο τὸ ὁλόκλιπο. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : *Θάλειαν* (φυλλάδια ἔστειλα) *Ἀλπινοστήν* (φέτος δὲν ἔχω) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίτσαν* (γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμῶμαι τώρα, μὰ ἴσως θὰ ἔμαθες στὸ μεταξὺ τὸ περιοδικὸ ποὺ ἀναφέρεις εἶναι πολὺ βαρὺ λογοτεχνικὸ καὶ φιλολογικόν· δὲν κάνει ἀκόμα γιὰ σένα) *Κ. Γ. Κυριακὸν* (ὄχι, δὲν εἶναι ὡστὸ νὰ πάρῃ ἓνα ἀγόρι κοριτοῦτικο ψευδώνυμο, π : χ : *Ἐμμα Μόρελαντ* ἢ *Θάλεια*· μπορεῖ δμως νὰ πάρῃ θηλυκὸ ἀφηρημένο : *Ἀνοιξίς*, *Ἰούλιος*, *Ἐλευθερία* κτλ.· τὰ γραμματόσημα, ἀνέκαθεν, τὰ παίρνουν οἱ ἀδελφές τοῦ Ἀνανία) *Χλόην* (πολὺ καλὲς οἱ γελοιογραφίαι· οἱ δυὸ τουλάχιστο—οἱ

5· αἰσθήσει κι' ὁ Σκαντζόχοιρος—θὰ μποροῦσαν νὰ δημοσιευθοῦν ἂν ἦταν ἀντιγραμμένες μὲ πὺ μαύρη, σινικὴ μελάνη, σὲ πὺ χοντρή, ἄσπρο χαρτί· ἂν κάμης τὸν κόπο νὰ τίς ξανααντιγράψῃς, καὶ κάπως πὺ προσεκτικὰ, ἐλπίζω νὰ εἶναι δημοσιεύσιμες· γιὰ τὸν κ. Σ. δὲν ξέρω· δὲν τοῦ στέλνεις πάλι ἓνα δελτάριο ;) *Γεώργιον Παυλίδην*, *Ἀννὰν Φιλιππίδου* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ὀκτωβρίου, θάπαντησω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 275ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἰανουαρίου.

638. Δεξιόχειρος

Ἐπίρρημα θὰ ἐνώσετε
Μὲ κάποια μετοχή.
Κι' ἀντιρογυναίκα φαίνεται
Μπροστά σας μυθική.

Πιγκ-Πέγκ

639. Συλλαβόχειρος

Τὸ πρῶτο κάνει ὄγκο,
Τὸ δεύτερο ρωτᾷ,
Καὶ τ' ὄλο μου γνωρίζει
Ἄν σ' εἶδε ἄλλη φορὰ.

Πιγκ-Πέγκ

640. Μεταγραμματισμός

Κουβαλοῦσα τοὺς ἀρχαίους
Νικητὲς, ἀντρες σπουδαίους·
Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ λαϊμό,
Κόκκινο θὰ ἴδῃς ὕγρο.

Πιγκ-Πέγκ

641. Μωσαϊκόν

Ὁ λύκος μὲ τὴν θάιναν,
Ὁ λέων μὲ τὴ λύκαινα
Πᾶνε μαζι-μαζί.
Τοὺς παίρνω ἐγὼ ἀπὸ ἓνα
Καὶ δίνω στὸν ποιμένα
Ἐμπροσθοφυλακή.

Ἐρεϊκή

642. Δικτυωτὸν

***** = Τραγικὴ βασίλισσα

***** = Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος

***** = Ἀρχαία χώρα

***** = Ἐργαλεῖον τ. μάμης

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια-
Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

643-647. Μαγικὴ Διφθογγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς διφθογγου. πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ἄνοδος, στόλος, ὥρα, θέμα, λίρα,
Κρυφὸ Σχολεῖο

648. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπόν γινωμικόν τοῦ τύπου :

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα τὸ αὐτὸ γινωμικὸν ἑλλιποσύμφωνον καὶ τοῦ αὐτοῦ τύπου :

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Παράκλησις, ἱκεσία πρὸς τὸν Θεόν· 3, Μέγας Αὐτοκράτωρ κατακτητῆς· 4, Δὲν εἶναι ἀλήθεια· 5, Πιτηνόν.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

649. Φωνηεντόλιπον

μ - στυ - ρι - τ - πτυ - φτυ - * * *

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

650. Ἑλλιποσύμφωνον

υου - αει

Πιγκ-Πέγκ

651. Γεῖφος

T T
T T
φρυ - γε T T
T T
T T

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

(Ἀπὸ βραδευμένης Συλλογᾶς εἰς τὴν Μεγάλαν Τάξιν τοῦ 269ου Διαγωνισμοῦ).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 35

458. Περιάνδρος (περί, ἄνδρος). — 459. Ἀστεϊσμός - ἀστερισμός. — 460. Αἶλλη-Λιλή. — 461. Ὁ Πύρρος, ἢ Πύρρα. 462. Κ 463. ΗΡΑ -

ΡΙΣ ΚΑΒΙΟΣ (ρα-
ΛΑΜΙΑ κή, ἀκακία, Κο-
ΣΟΛΩΜΟΣ λισός, Λάιος,
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ Ἐκλα, Ἴος, οἰ-
κος, σκόρος). — 464. ΑΡΗΤΗ (Ἀτλας,
Ἐρατοσθένης, Κρητή, κέντρον, Ἐκά-
βη). — 465. Ἡ πολυτέλεια συνεπιφέρει
πενίαν (ὑπὸ λύται λεία, σὺν ἐπὶ φερ,
ιπ ἐν ι, ἄν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΕ'—633]

Μ ποέμ, τί γίνεσαι ; χρόνια πολλά.
Θάλεια

[ΔΕ'—634]

Τὸν ἀγαπητὸν τους πρόεδρον ΣΑΡΠΙ-
ΔΩΝΑ, γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὴν
Νομικὴν Σχολήν, συγχαίρουσιν τὰ μέλη τοῦ
Συλλόγου. — ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ, Ζουζοῦ

[ΔΕ'—635]

Ξανθὸ Ἀγγελούδι, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ ἀνε-
ξήγητη πολὺκαιρὴ ζωπὴ σου ;
Ντίνος Θώμης

[ΔΕ'—636]

Φίλε μας Δάκρυ Ψυχῆς, γιὰ τὴ δι-
πλὴ σου ἐπιτυχία στὴ Νομικὰ καὶ
στὴν Ἰατρικὴ εὐχὲς ἀπ' τὴν καρδίαν μας.
Ἀργάμπελη—Πειραιωτάκι

[ΔΕ'—637]

Φίλημα Σικῆς, ἀγαπημένη μας, μ' ὅ-
λη τὴ καρδίαν μας συγχαίρουμε γιὰ
τὴν ἐπιτυχίαν σου στὸ Πανεπιστήμιον, καὶ
σοῦ εὐχόμεσθε τέτοιον θρίαμβον πάντοτε,
παντοῦ... Μύρτις, Λευκὴ, Θεανώ

[ΔΕ'—638]

Στὸν ΣΑΡΠΗΔΩΝΑ, πρόεδρον τῆς <Τρελ-
λοπαρεᾶς> θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ
τὴν ἐπιτυχίαν του στὸ Πανεπιστήμιον.
Μύρτις, Λευκὴ

[ΔΕ'—639]

Λευκοπυργιώτῃ, στὸ γιορτασμὸ σου
χίλιες καρδιόχαλτες εὐχούλες.
Χανουμάκι

[ΔΕ'—640]

Μικρὸ Ρεπόρτερ, τρελλὴ ζωὴ ποὺ
κάναμε στή Σύρο ! Ἀργεῖς μὲ θυμᾶ-
σαι, ἢ μὲ ἔξαχσας ; Δεπτὴ Καρδοῦλα

[ΔΕ'—641]

Με συγχαίρειτε χίλιες φορές. Λόγω
λάθους ταχυδρομείου μόλις χθὲς ἔ-
λαβα τὰ τετραδιάκια σας. Θὰ ἀπαντήσω
τὸ γρηγορώτερον. Διεύθυνσίς μου ἀλλάζει :
Εἰσαγγελίαν Καλαμών, διὰ :

Δεπτὴ Καρδοῦλα

[ΔΕ'—642]

Πρίγκιπα Σερνίν, εὐχαρίστω. Δ/σις :
Λόλαν Βελέτσου, Πατήσια Ἀθῆναι.
Ἀρσενειάς Νο 11